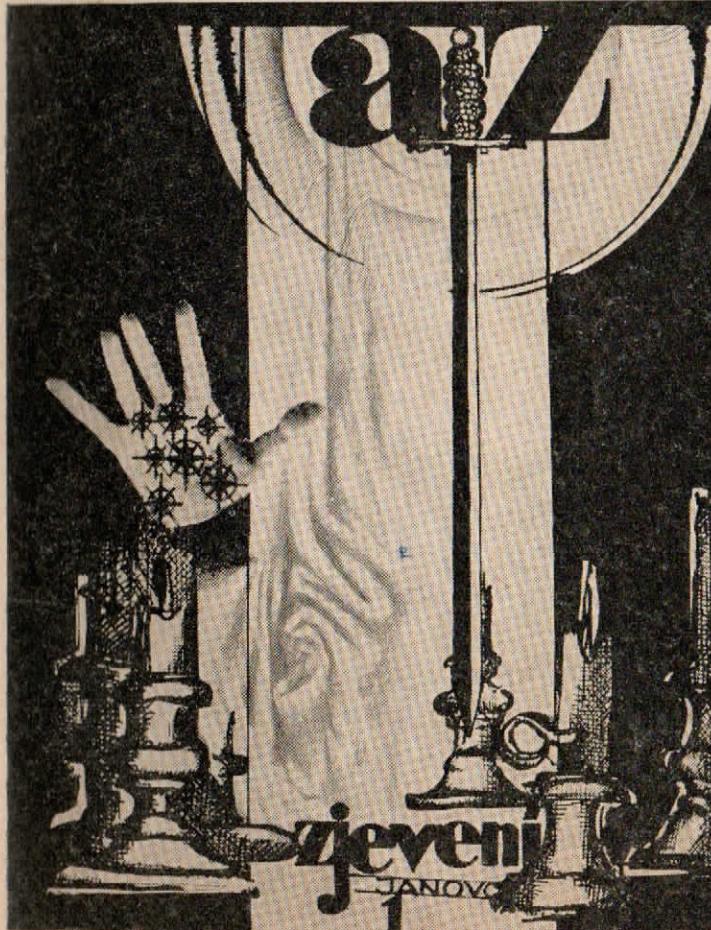

žená

5
1972

SLOVA
SARDIS

BUDIŽ,
BEDLIVÝ A
UTVRZUJÍ
JINÉ
UMÍRAJÍCÍ

DOJMY z návštěvy

Dobrým obyčejem mezi lidmi jsou vzájemné návštěvy. Nejen proto, abychom poznali toho druhého, ale také sami sebe. Vydařená návštěva nás obohatí životními zkušenostmi druhých a tím rozšíří nás obzor. Nejdeme-li na návštěvu, abychom čas „zabil“, ale využili, má to vždy smysl a cenu. Jistě postřehnete mnohdy jiný přístup v řešení problémů všedních dnů, máte možnost posoudit svůj přístup a porovnávat. Nečiněte však ukvapené závěry, ale snažte se pochopit, proč vás přítel jedná právě tak.

Na jednu z našich posledních návštěv jsme se dostali až asi po jednoročním zvaní. I tak jsme přijeli dosti nevhod (měli už jinou návštěvu a rozdělanou práci při dostavbě domu). Přesto nás přijali velmi ochotně a udělali si čas na chvíli společného posezení. Mají „zatím“ dvě děti – pětiletého a ročního chlapce. Doma si čtou Bíblí, společně zpívají a modlí se. Při kávě se toho probere obyčejně hodně, ale chceme se zmínit jen o několika detailech.

Rozhovor se stocil na děti. Naši hostitelé se nám svěřili, že starší chlapec jim dělá starosti. Jednou jím řekl doslova: „Mně už vůbec nebaví svět, nejradiji bych vyšel na půdu a skočit do okna“. Jindy zase, že by „nejradiji utekl do lesa a byl tam sám“. Dost nás to překvapilo u pětiletého dítěte. Po rozebrání příčin jsme se shodli na tom, že při vši snaze rodičů trpí tento chlapec pocitem opuštěnosti. Dokud nebyl bráťáček, lásku a péče rodičů byla nerozdělená. Nyní vstoupil do jejich domu někdo, kdo mu rodiče odvedl. S touto skutečností se 4–5letý rozoumek těžko vyrovná. Někteří se stávají vůči nově narozeným sourozencům agresivní; (viz Živá slova 4/71 a 1/72) náš klučina to řeší zádumčivostí, jež tajemství nějak vyzradí. Řekl jsem si, že z toho vyroste a že to není třeba brát nějak tragicky. V každém takovém případě musí rodiče zvýšit péči o tyto děti, i když si myslí, že už jsou „velké“. Z podvědomí se vynořila suchá čísla statistiky, která oznamují, že stoupá počet sebevrážd mládeže a dětí. Vtírá se otázka: Nesignalizovala mnohá pozdější tragedie podobná předehra? Máme zato, že v srovnlosti se stoupající rozvodostí je to docela lehce pochopitelné. Rikáme-li si křestané, vytváříme v našich rodinách ozvědu charakteru Kristova?

Tím skončila jedna část rozhovoru o dětech. Druhá byla veselější. Uvědomili jsme si, že k dětem musíme hovořit „dětskou řečí“. Tuto skutečnost jsme si znova oživili dvěma příklady. Tentýž chlapec jednou mamince vysvětluje: „Maminko, už vím, co je to „veleben“ – to je velký Ben.“ Jindy po jednom biblickém shrnění, kde byla zpívána písnička O, ujmí ruku mojí, se chlapec ptá: „Maminko, proč si „užítruk“ neví rády?“

Casto nás to svádí hovořit k dětem dospělých a někdy se divíme, proč nám nerozumí. Pro děti jsou mnohá naše běžná slova ještě uzáklínaná; prostě jim nerozumí a vyloží si je po svém – zvláště následují-li rychle za sebou jako v písni.

Mluvme proto k dětem dětskou řečí, učme je dětské písničky a modleme se s nimi na jejich úrovni. Sledujme, zda nám rozumí a to jejich stálé „proč?“ chápejme jako jejich přirozenou reakci na vše nepochopitelné kolem nich. Na jejich prospech ve škole bude mít velký vliv také to, jak se stačily vyrovnat se svým okolím v předškolním věku. Toto je několik postřehů z naší návštěvy. -hei-

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. — Adresa redakce: Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roku. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Administrace časopisu: Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Ołomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Pomazanie Duchom Svätým

V pôvodnom jazyku Nového Zákona – v gréckine sa pojem „pomazat“ vyjadruje dvoma rôznymi výrazmi. Prvý z nich – **aleiphō** sa používa výlučne v spojení s natieraním tela olejom pre lekárské účely, alebo na ochranu pokožky, niekedy s nádychom prepychu; druhý – **chrīo** sa používa iba pri pomazaní Duchom Svätým.

Najprv stručne o prvom výraze. Natieranie olejom stalo sa v horúcom a suchom podnebi orientálnych zemí prirodzeným spôsobom ochrany tela, niekedy zahrňujúcim prvk, ktorý by sme dnes označili za kozmetický účel. Zatiaľ čo muži sa natierali olejom, ženy používali mast, prípravenú z oleja a prmesí voňavých látok. Takáto mast bola drahá a vzácná. Xenofon v jednom svojom spise hovorí, že ženy nepovažovali za vhodné, aby sa muži natierali masľou, lebo by pôsobili zzenštile. Toto je vo výborom súhlase so slovami nášho Pána, ktorý povedal Šimonovi farizeovi: „Olej a na moju hlavu si nedal, ale táto masľou pomazala moje nohy“ (Lk 7:46). Pán naznačuje, že by (v prípade, že by ho Šimon bol chcel pomazat) nečakával iné než olej.

Všimnime si Petrove slová: „o Ježišovi z Nazareta, ako ho **pomazal** Boh Svätým Duchom a mocou“ (Sk 10:38). Vidíme, že ten, ktorý koná (je činný), je Boh. Svätý Duch, hoci sám Osoba, je tu pasívny a čo do činnosti akoby neosobný. Pomazanie teda vykonal Boh a nie Duch Svätý. Pán Ježiš bol pomazaný Duchom Svätým nie ako konajúcim, ale ako takým, ktorý bol na Jeho Osobu aplikovaný. Akt, ktorý tu Boh vykonal, týka sa zosania Ducha Svätého, aby spočinul na Páni a vystrojil Ho pre službu, ktorú ako Ľovek Kristus Ježiš mal na zemi vykonať. Ide tu o „spočinutie na niečom“. Toto sa lepšie objasní zo slov nášho Pána z 1z 61:1 – „Duch Pána Hospodina je nado mnou, lebo ma **pomazal** Hospodin, aby som zvestoval chudobným evanjelium“ (Lk 4:18). Z textu je zrejmé, že ten, kto pomazanie vykonal, je Hospodin a nie Duch Svätý, ktorý je sám to pomazanie. Pán vysvetľuje, že Duch Svätý bol zoslaný a spočinul na ňom, aby Ho vystrojil pre službu.

Teraz pristúpime k pomazaniu v eriaceho v tejto dobe milosti. Pavol hovorí v 2K 1:21–22: „Avšak ten, kto nás spolu s vami upevňuje v Krista a nás **pomazal**, je Boh, ktorý si nás i zapečatil a dal závdavok Ducha, ktorý je v našich srdciach“. 1. Jána 2:27: „Ale **pomazanie**, ktoré ste vy dostali od neho, zostáva vo vás a nepotrebuje, aby vás nikto učil, ale ako vás učí to **pomazanie** o všetkom, a je pravdivé a nie je lžou. A ako vás naučilo, tak zostaňte v ňom“, a vo verši 20: „A vy máte **pomazanie** od Svätého a viete všetko“.

V prípade nášho Pána Duch Svätý prebýval na ňom, lebo taký bol poriadok v období Zákona (Nu 11:29). Pri veriacich v tejto dobe milosti je situácia iná: Duch Svätý prebýva vo veriacich (J 14:17). Jeho poslaním pri veriacom dnes nie je iba vystrojenie k službe, ako tomu bolo v starozákonnej dobe, ale aj posvätenie. Avšak skutočnosť, že Duch svätý vo veriacom prebýva, nezaručuje ešte, že sa pri ňom plne prejaví aj Jeho služba. Veriaci musí z tejto služby vziať úžitok, tak ako vzal zo služby Spasiteľovej – cestou vieri. Pomazanie Duchom v prípade veriaceho je teda akt Boha-Otca, ktorý posielá svojho Ducha, aby zaujal trvalý príbytok v srdci veriaceho a to v odpovedi na modlitbu Boha-Syna (J 14:16).

V Jk 4:5 čítame: „Alebo či sa nazdáte, že nadarmo hovorí písma: Po závistí žiada Duch, ktorý prebýva v nás?“ Sloveso „prebývať“ nie je tu odvodené od gréckeho slova znamenajúceho „zaujať príbytok“, ale veľmi príbužného slovesa, ktorého význam je „spôsobiť, aby (niekto) zaujal príbytok, poslat alebo priviesť (niekoho) do príbytku“. Ako dobré súhlasi použitie tohto slova s inými výrokmi Písma! Svätý Duch si neurobi príbytok v srdci veriaceho sám od seba. On je k tomu (aby tak učinil) uvedený. Pri uskutočnení plánu spasenia je medzi Osobami Božími určitý vzťah podriadenosti. V tomto prípade Duch Svätý, pravý Boh, tretia Osoba trojjedinedého Boha, je poslaný Bohom-Otcom, uvedený, aby zaujal v našich srdciach svoje miesto ako v príbytku.

Ale to nie je všetko. Spomínané sloveso je spojené s predložkou, ktorá doslovene znamená „dole“ a vyvoláva predstavu trvalosti. Duch Svätý bol uvedený, aby zaujal v našich srdciach trvalé bydlisko. Toto súhlasi v 1J 2:27, kde čítame, že to **pomazanie** zostáva v nás. Svätý Duch nikdy veriaceho neopustí. To znamená,

že je naveky spasený. Modliť sa v našej dobe milosti v zmysle slov Žalmu 51:13 nie je správne. Keďže v starozákonnej dobe prichádzal Duch Svätý na veriacich iba vo chvíľach, keď mali vykonať určitú službu, nebolo v tejto súvislosti ich spasenie ovplyvnené.

Čo však znamenajú slová „po závisť žiada“? Slova „žiada“ je tu prekladom gréckeho slova, ktoré znamená „žiadať naliehavou žiadostou“. Prebývajúci Duch Svätý, ktorý má všetku moc a pomoc, akú veriaci potrebuje, má intenzívnu žiadosť, až po hranicu závisť; kontext objasňuje aj, čo je predmetom tejto žiadosti. Jakub tu hovorí o cudzoložníkoch a cudzoložniciach v duchovnom zmysle, o kresťanoch, ktorí nežijú v oddelení od sveta a pre Boha. Dopustili sa duchovného cudzoložstva, neverní súc Pánovi a v priateľstve so svetom. Dovolili starej prirodzenosti, aby ich kontrolovala.

Duch svätý žiaril na akúkoľvek kontrolu, ktorú by nad veriacimi vykonávala stará prirodzenosť a túžobne si žiada, aby mohol kontrolovať jeho myšlienky, slová a skutky. Je žiadostivý, aby bol veriaci na ňom závislý vo veci Jeho služby pri ňom, aby (Duch) mohol dostáť svojej zodpovednosti včas Tomu, ktorý Ho zoskal, totiž pôsobiť vo veriacim rast v jeho kresťanskom živote.

Pomazanie Duchom sa stane iba raz a to vtedy, keď hriešnik uverí v Pána Ježiša ako vo svojho Spasiteľa. Nikdy sa neopakuje. Pavol povedal učenikom Jánovym: „Ci ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?“ Kňazi v levítskej službe boli pomazani olejom iba raz, a to pri uvedení do kňažskej služby (Ex 29:7). To isté platí aj o novozákoných kňazoch. Nie je preto biblické modliť sa o nové pomazanie Duchom za brata, ktorý má vziať na seba napr. zodpovednosť služby Slovom. Modlime sa, aby bol plnený Duchom! To je biblické a správne. Boh očakáva, že sa budeme modliť v súlade s tým, čo je zjavené.

Pomazanie Duchom tvorí základ všetkej Jeho služby veriacemu. Pamäťajme však, že jeho povaha je potenciálna (t. j. predstavuje iba možnosť). Samotné prebývanie Ducha nezaručuje ešte plnú účinnosť Jeho práce v nás, lebo nepôsobí automaticky. Boží ideál pre prebývanie Ducha je vyjadrený v slovách „uvedení, aby zaujal príbytok“. Ich podstata leží v slove „domov“. Duch bol doslaný do srdca veriaceho, aby si tam urobil svoj domov. To znamená, že kresťan musí dovoliť, aby sa tam aj citil ako doma; a toto môže urobiť tak, že dá Duchu Svätému absolútну slobodu konania vo svojom srdci. To znamená, že veriaci musí celú svoju bytosť podrobniť, vydať kontrolu Ducha, závisieť na ňom pokiaľ ide o vedenie, učenie a silu. Potom potenciálna moc, spočívajúca v prítomnosti Duchha v srdci veriaceho bude operatívnu v jeho živote. — prel. -mk

KAŽDÁ MLUVNICE MÁ SVÁ PRAVIDLA

Deti se ve škole učí časovat JÁ, TY, ON. Nejprve já, mé starosti, mé zájmy, mé blaho. Pak můj blížní – TY. Až splním všechny své tužby, pak mi snad zbuduje čas. A nakonec ON – Bůh. Pro toho už zbuduje nejméně času. Ten, koho bys potřeboval nejvíce, je až na třetím místě.

Položme si otázku: Jak časujeme? Podle lidských pravidel – JÁ, TY, ON, nebo podle Božích? Kéž bychom dovedli říci s učedníkem Janem: On musí růsti, já pak menšíti se (Jana 3:30).

Vybrala MiM

TAJEMSTVÍ JIŘÍHO MÜLLERA

Poslouchal svého Pána, byl odevzdán do Jeho výru a k obětování vlastního JÁ, k požehnání lidem.

Když se jej někdo na toto tajemství ptal, odpověděl: „Byl den, kdy jsem úplně zmírel.“ Při tom se hlouběji sehnul a pokračoval: „Zemřel jsem Jiřímu Müllerovi – jeho minění, zalibám, chuti a vůli. Zemřel jsem světu samému – jeho úsudku o mně, zemřel jsem přízni svých přátel a bratrů – a od té doby netoužím po ničem jiném, než aby Bůh schválil mé konání.“

Vybrala MiM

KRÁL A STRÁŽNÝ U BRÁNY

[Tento pravdivý pribeh má pri svém humoru pro dítka Boží skryté jádro – ponaučené. Nechť proto nás nikoho nezaujme pouze jako podnét k zasmáni a anekdotu ako taková, ale nechme si z ní mluvit to, co se asi vojnu později vybavilo ...]

Belgický kráľ Leopold I. (1831–1865) chodil rád mezi lidi přestrojen v obyčajném obleku, aby nebyl poznán. Jednoho dne šel podle kasáren. Ke svému velkému podivenu spatřil strážného u brány, jak zcela spokojeně pojídá švestkový koláč. Voják, prostý vlámský mladík, ani v nejmenším nepomyslel na to, že pán, ktorý kolem prošel, je jeho kráľ. Ten přistoupil k hojdícímu strážnému a tázal se ho s úsměvem: „Tož, milý příteli, chutná, chutná?“ Voják s plnými ústy souhlasně přikývl. — „Je dovoleno jist při stráži švestkové koláče?“ Voják si ulomil nový kousek, strčil jej do úst a řekl: „Pravděpodobně ne, ale Juliete, moje nevěsta, má dnes narozeniny a právě mi tento koláč přinesla. Proto... Nechť vyste snad též kousek?“

Kráľ přátelsky poděkoval a ptal se dále na jeho jméno a adresu. „Jmenuji se Fons Caulewaert a bydlím v Molenbeke u Antwerp. Ale, vyplivnout pecku, „řekněte mi, milý pane, jste opravdu trochu zvědavý. Jste snad též od vojska?“

„Ano“, zněla přátelská odpověď.

„Tak“, řekl Fons uleknutě, „jste snad poručík?“ „Vyšší“, byla odpověď. „Snad kapitán?“ „Vyšší“. „Tedy snad major?“ „Také ne, ještě vyšší.“ „Cože, snad přece ne plukovník?“ „Ani to ne, ještě vyšší.“

Ted strážnému vystal pot na čele. Věděl, že s vysokými vojenskými hodnostmi nejsou žerty. Nervózně si utřel ústa a koktal: „Tedy... pak... jste... generál?“ „Ještě vyšší“, byla odpověď.

Ted už Fons zbledl a chvěje se na celém těle zakoktal: „Pak... pak... jste sám král...“ „Ovšem, to jsem.“

Chvěje se po všech údech hleděl bezradně Fons na krále. Pak zašeptal: „Když je tomu tak, pak prosím vás, podržte mi tento kousek koláče, výsostí, abych vám mohl vzdát „k poctě zbraň!“

Přel. D. O.

LÉKAŘŮV PŘEDPIS

Jeden důstojník navštívil kdysi proslulého lékaře, hledaje léčebný prostředek proti své deprese. Žil divokým, bezuzdným životem a lékař o tom věděl. Ve svém mládí dostal od rodičů zbožnou výchovu, ale s přibýváním let se zdálo, že přetrhal všechna tato „pouta“ a vrhl se do života krajně bezbožného.

Lékař byl opravdovým křesťanem. Po vyšetření mladého důstojníka napsal následující recept:

1. Vezměte tříkrát denně dávku z Knih zákona, žalmů a proroků, až budete usvědčeni ze svého hřachu vůči Bohu, ze své hluboké potřeby obrácení se k Bohu nebo z vašeho jistého odsouzení k odloučení od Boha na věky.
2. Když tento prostředek vyvolá žádoucí účinek, přijměte slova po vzájemném prohřešku, jež naleznete ve 4 evangelích, což bude mít za následek vaše obrácení.
3. Pak venujte svou pozornost Skutkům apoštola a epistolám, kde se dozvíte, jak žít šťastně v tomto světě.
4. Pohled do knihy Zjevení vám ukáže domov za hranicí časnosti, kde již neboudu potřebné lékařské předpisy.

Mladý důstojník se řídal těmito pokyny „jen tak ze zábavy“ – ale přesto výsledkem bylo, že se obrátil, našel spasení a úplné vyléčení ze své deprese.

Podáváme dálento tento předpis a doporučujeme jej čtenářům. Výsledek jeho vyzkoušení bude uspokojivý a trvalý.

(Z misijní práce – přel. D. O.)

JEFTE GALÁDSKÝ

Doba soudců je dobou úpadku Božího lidu, který nedovede poslušností víry vejít do Bohem připravených požehnání zaslíbené země, ale svými projevy svévolé a nevěry ztráci své oddělení uprostřed modlárských národů a postupně upadá v jejich životní styl, duševní i fyzický útlak a rozklad vlastních morálních sil. Příběh Jefte znamená „ON otevře“ a Galád – „drsný“. Jak vzácné vyjádření právě uvedené úvodní myšlenky se spojeni obou jmen! Uvědomte si rovněž, že otázka „otevření“ – vysvobození a nápravy oněch smutných poměrů není v Jeftevi – v lidské síle a moudrosti, byť jimi vskutku vládl, ale pouze **Bohu a v jeho neskonale milosti!** Jedině ON otvírá a jedině to, co ON činí a působí, je pravým požehnáním pro Jefte samého a pro všecky ty, kdož v Jelte ve své krátkozrakosti doufají, jedině moc Boží měni tu drsnou půdu lidského srdece a znamená „lékařství v Galád“!

Již Jeftův původ je v nepravosti a v hřichu. Těžce pocituje potupu nevěstčina syna a marně se snaží vyvázit svůj komplex vlastní silou. Dobude si sice pověsti zmužilého a statečného muže, ale nic mu to nepomáhá k uznání a úspěchu. Je posléze vyhnán z otcovského domu svými bratry a těžce prozívá křivdu, kterou na něm spáchal jeho vlastní otec, bratři a celá galádská společnost. Pakliže se mu nedají rehabilitace cestou pozitivního osobního úsilí, upadá postupně do revoly vůči společnosti vůbec a staví se do čela negativních – asociálních živlů, které mají pro jeho osobní kvality nakonec více porozumění a dovedou jich lépe využít, než jeho nejbližší okoli.

Jaký příležitý obraz porušeného lidství! Každý z nás je od své přirozenosti porušený se sklonky k zlému. Jak marné je všecko naše úsilí na tomto údělu něco změnit a jak jsou nakonec problematické všecky naše „úspěchy“ na poli naší lidské přirozenosti, která nás posléze dovede k zklamání a horkosti, do vzpoury proti „nespravedlivému osudu“, okolnostem, lidem a samozřejmě proti Bohu! Jak často se člověk uchyluje z nedostatku skutečné sily k pouhému siláctví, jímž zastírá svou vlastní nemohoucnost na cestě kladného sebeuplatnění nebo se přímo honosí svými zápornými postoji!

Přichází však doba, kdy Galádští Jefte potřebují, a proto mění z rye sobeckých pohnutek svou tvář. Z necitelných povýšenců, kteří zcela bezostyšně potupili svého bratra, se nálež stávají pokorní přísluhovači, kteří jsou ochotni v zájmu své existence odvratit všecky své dřívější postoje a úsydky. Strach z Amonitských je dohání k Jefte, kterému se tím dostává „balzámu na jeho rány“. Má nyní jedinečnou příležitost vyjádřit své mínění a převáhu nad Galádskými a diktovat své podmínky, které daleko převyšují vše, nač měl mít právo vzhledem k svému původu! Opět typická ukázká lidské přirozenosti. U Jefte není smíru, není odpusťení bez satisfakce, bez připomínání minulosti, bez ponížení vinníka, bez jeho pokročení, zahanbení – a vykoristění, u něho také není více důvěry v bratrů! Jak zřetelně zde jede o lidské „já“, které zaujmá místo na trůně, které je nedotknutelné ve svém majestátu, kterému musí být vzdán náležitý hold, které musí mít nějaké záruky – a teprve pak lze od něho něco vůbec chtít! Jefte nechce nic více a nic méně než „knížectví“ – panování, moc nad druhými, pivenství důstojnosti a cti. Bez tohoto holdu nemá smyslu ani zájmu o boje Božího lidu s Amonitskými! Typické je ale i chování starších Galádských, kteří nedovedou skládat svou naději nikde jinde a v nikom jiném, než v člověku a jsou za to ochotni zaplatit jakoukoliv cenu – i na úkor vlastní hrdosti a cti! Jaká hrůza, jestliže je některým dítkám Božím více vlastní sebeuplatnění, osobní prestiž a důstojenství před zájmy Božího království a jestliže se má otázka bojů Hesopodinových řešit doufáním v člověka! Jestliže se má řešit ponížováním před lidmi místo před Bohem!

Vidíme však, že satisfakce a sliby Jeftovi nestačí. On po svých „negativních zkušenostech“ již Galádským nevěří! Jedině přísaha před Hesopodinem v Masfa mu může poskytnout nějakou záruku jejich pravdivosti. Jak smutné, když nedůvěra mezi věřícími lidmi dojde tak daleko, že se jeden vůči druhému dovolává Boha jako svědka ve svých vlastních tělesných rozepřích, když před tím Ho nikdo nijak nevpomíndá! Zdá se, že se Jefte spokojuje „mluvěním před Hesopodinem v Masfa“, ale je vskutku velmi vážnou otázkou, zda se s takovými vztahy a chováním vůbec spokojuje Bůh!

Všimněme si, jak je Bůh v uvedeném příběhu až do této chvíle zcela pominut a jak je tudíž i jeho vůle všem jednajícím osobám zcela lhotejná! Bratři Jeftovi se chovají zcela nebratrsky – s pohrdáním, bezohledně a krutě z nízké žádosti majetku (11:2), bez ohledu na Boha a jeho vůli, aniž projevují špetku Boží bázně. Jefte zase nedovede tuto křivdu vzít v bázní Boží jako z Božích rukou, živí v sobě pocit ukřívění a hořkosti – a ve vzdoru se vydá na pochybenou cestu, na kterou ho určité Bůh nevede a na níž mu ani nemůže pozechnat! (v. 3.)

K smířování dochází opět bez Boha a hledání jeho rady. Jak dřívější necitelná krutost, tak i nynější servilnost Galádských jsou vzdáleny Bohu právě tak, jako oboustranná diplomacie a typický lidská opatření Jeftova, která ukazuje na žalostný stav ve vztazích Božího lidu jak k Bohu samému, tak mezi sebou navzájem. **A to má jít o věc Boží! O boje Hesopodiny! Žel však, že bez Hesopodina – v lidské síle a v lidských radách – ne již tedy Hesopodinov boje, ale lidské. V této souvislosti tu zní téměř jako výsměch výraz „mluvil Jefte všecka slova svá před Hesopodinem v Masfa“ (v. 11). Co je platno, že Jefte mluví, když Bůh neslyší a mlčí! Jak důležité je, aby tomu bylo naopak! Aby Bůh mluvil a Jefte spolu s ostatními mlčeli, slyšeli a poslouchali!** Jak je to smutné, když v Masfa je lidské slovo a ne Boží slovo, lidská snaha a ne Boží, projev lidské a ne Boží vůle! Jak se mohou za této situace Boží věci vyvijet, když jsou zcela pominuty a zatlačeny lidskými názory, představami a zájmy! Bůh je zde stavěn před hotovou věc, kterou si lidé sami udělali, je mu zde cosi lidského vnucovaná a zcela samozřejmě všemi lidmi očekáváno, že to, co se jim libí a s čím oni před Němho předstoupí, se Jemu musí líbit právě tak, že to On musí přijmout za své, k tomu se přiznat a pozechnat!

Zde vidíme princip náboženského formalismu – lidského náboženství bez Boha, náboženství jako lidského výtvoru, který je ovšem přisuzován Bohu, jemu vnucovaný bez ohledu na Jeho vůli, ba, dokonce náboženství jako prostředku, jímž si člověk stvořuje Boha k svému obrazu podle svých vlastních představ, aniž by se podle Jeho představ k Jeho obrazu Jím samým nechal člověk formovat a stvořit! Kolik všech mnohdy okázalých „duchovních akcí“ – proslovů, kázání, pobožností, obřadů, koncilů, sjezdů a konferencí – které se lidem líbí a jež lidé považují za požehnané, nejsou v podstatě ničím více než „Jeftovým mluvením před Hesopodinem v Masfa“, zatímco skutečná „řeč Boží je vzdána v těch dnech“ (1S 3:1) nebo ji není vůbec (1S 28:6). Jestliže dochází věřící člověk k nutnému zklamání skrze takovýto mělký přístup k Bohu, není to zklamání Bohem či v Bohu, jak mu ochotně našeptává nepřítel! **Bůh musí být cílem, smyslem a náplní života, nikoliv pouhým prostředkem k realizaci lidských žadostí přání a potřeb,** byť se jevily sebeušlechtiléjšími, sebedůležitějšími a sebenálehavějšími! Zdá se, že duchovní úpadek Galádských jde tak daleko, že si tuto skutečnost nikdo ani neuvedomuje a není moci, která by mohla něco změnit na pouze formálním charakteru „Masfa“ (= stráž!). Kde je nějaká skutečná Boží stráž a stráže, když takovýto duch pronikl až na místo a do funkce „strážných“? Další Jeftova akce diplomatického jednání s amonitským králem je sice ukázkou jeho státnické moudrosti, ale z duchovního hlediska není ničím jiným než jednáním ve vlastní síle bez Boží víry a bázně. Jefte má přece vědět, že on sám nic neznamená, nic bez Boha nemůže a Amonitští jsou národem, o němž Bůh už dávno vykří svůj úsudek (Dt 23:3–6), který měl být poslušnosti víry respektován. Není divu, že tato lidská akce bez Boha skončila nezdarem a zklamáním (v. 28). **A právě v tomto zklamání „bohem“ je vlastní požehnání od Boha!** On vystupuje ve své neskonale milosti na scénu ubohého lidského jednání a chování, aby změnil lidská srdece, jejich myšlení, napravil jejich omyle a zjevil svůj majestát! **On vstupuje do života Jeftova takového, jaký je a doslova přeoralá celý jeho dosavadní život.** Všimněme si, že milost Boží Jeftovi nic nebene, ale dává! Jefte si uvědomuje svou odpovědnost, zkušenosti svého národa s Bohem v minulosti a nadšen duchem Hesopodinovým vytáhne proti nepříteli. Je otázkou, zda duch Hesopodinův je předmětem jeho nadšení nebo působcem! Ať je tomu tak, či onak, je nejvýš zajímavé, k jaké nevhodné formě tělesné horlivosti totó nadšení nakonec vede! Je Jefte vůbec zralý pro poddávání se Božímu duchu, pro Jeho vedení? Dokud prochází krajinami svých bratří a domácích, trvá nadšení, aby později už o něm nebyla zmínka!

Nejsme často také i my duchovně horlivými a aktivními pouze mezi věřícími lidmi ve shromáždění a bez onoho nadšení ve svém soukromí či na našem „duchovním bojišti“?

Později se dovídáme o Jeftově ukvapeném slibu, který je dokladem lehkovážného přístupu k Bohu a k Božím věcem. Byl při tom dosud nadšen duchem Hospodinovým, nebo se ho ono nadšení přidrželo pouze po dobu jeho tažení přáteleckým zázemím a nyní vyprchal před tváří nepřitele? Je onen lehkovážný slib „tělesným prodloužením onoho nadšení“ nebo výrazem zakolísání a nejistoty v tom smyslu, že vše, co dosud Jefta konal ve jménu Božím, není vlastně z Boha a nemůže si činit nárok na Jeho požehnání? Ať již je tomu jakkoli, Jefta si nyní jasné uvědomuje svou závislost na Bohu a na Jeho milosti, přítomnosti, požehnání. Bez Něho se bojí a zdráhá bojovat! Jak vzácné to poznání, ale současně jak veliká neznámost Boha a neporozumění jeho srdci! Cožpak lze chtít, aby Bůh přijal naše vlastní žádosti, úmysly, přání a snahy za své a myslit si, že Jej získáme za nějakého „služebníka“ na principu nějaké naší odměny a slibu? **Co může dát Jefta Bohu, co by sám neměl od Boha?** Čím může být Bůh získán – „koupen“, aby se ujal naší věci? Jak uboze vyznívá pokus Jeftův „o smlouvání se s Bohem“ za odměnu, plný pochybností a nevěry! Kolik je zde neúcty k Bohu, pramenící z neznalosti jeho osoby a díla! **Nikdy nesmí jít o nás ani o naše věci, tím méně o Bohu v našich věcech a zájmech!** Ale musí nám jít o Boha samého a o jeho Boží věci, o nás v jeho věcech a v jeho zájmech! V této jednoduché pravdě je odpověď na otázku, proč je tolik neúspěchů a nezdarrů Božího lidu v tzv. „božích věcech“, či „na vinci Páně“, proč Pán dává „tak málo svého požehnání“ a „tak málo své moci“ svým služebníkům! Je to otázka zralosti pro vedení, zmocnění a naplnění Duchem svatým. Tuto zralost má pouze ten věřící člověk, který pochopí pravdu o své smrti v ukřížovaném Kristu a pravdu života zmrtvýchvstálého Krista v sobě (Ga 2:20), kdo je naplněn hlubokým vědomím bázni Boží a odpovědnosti nejen za sebe, ale i za druhé před Ním, ten, komu nejde o nic jiného než o čest a slávu Boží, která je v pokorném poznávání a poslušném plnění Boží vůle! Jefta je však předmětem jedinečné Boží výchovy k tomuto hlubšímu poznání. Především musí poznat Boží majestát a hlubokou význam svého postoje k Němu. Vztah k Bohu musí být vybudován na nejdůležitějším, nehlubším a nejcennějším vztahu, který kdy Jefta v životě měl – na vztahu k jeho jediné milované dceři – na vztahu lásky. Co je všecka satifakce Galádských, jejich úcta a poslušnost, knížecí důstojenství a posléze velkolepé vítězství nad Amonitskými pro Jeftu ve srovnání s cenou, kterou má v jeho očích jeho dcera! Co je Jeftův vztah k vlastnímu „já“ proti jeho vztahu k vlastnímu dítěti? Tím, že má Jefta dát Bohu to, co nejvíce miluje – svou dceru, dává ve skutečnosti Bohu sám sebe! A toto je pravý postoj člověka k Bohu, na který má Bůh plné právo! **Vždyť tento poměr má Bůh sám k ubohému člověku**, vybudovaný na nejhľubším a nejcennějším vztahu, který naplňuje Boží srdce – na vztahu k jeho jednorozencemu, milovanému, nade vše drahému Synu Pánu Ježíši Kristu, kterého zaslíbil, daroval a v Němž dal člověku – Tobě a mně sám sebe! A to ne na principu nějakého unáhleného rozhodnutí, ale své věčné moudré a nezměnitelné rady! Jak by tedy netoužil po obdobném vztahu člověka k sobě, když On člověka tak miluje!

To ovšem musí Jefta poznat a pochopit, musí dozrát pro pravé zjevení Boží ve svém životě a pro jeho uplatnění ve své životní praxi. Jak těžko se k tomu dostává! Je pln své hrzné bolesti a vidí její příčinu spíše na své dceři než na sobě a svém dosud povrchním postoji k Bohu (v. 35). Možná, že mu působí jistou útěchu dcerina připomínka (v. 36), již se dotýká citlivé struny v otcově srdci – touhy po vítězství, které je Hospodinovým vítězstvím! Možná však, že mu zhroutil i toto a vůbec vše, oč dosud v celém svém životě usiloval ve světle té ceny, kterou nyní za to platí! Ať je tomu jakkoli, je otázkou, zda by kdy nalezl v sobě samém sílu k uskutečnění slíbené oběti, kdyby jeho dcera nebyla tak vzácnou duchovní ženou, které jde více o čest a slávu Boží a o potěšení sklíčeného otce než o ni samu a její nejpřirozenější lidské zájmy! Ona pochopila daleko hlouběji pravý přístup k Bohu, dovedla projevit bezmeznou oddanost Bohu a jeho vůli, znala důvěrně bázeň Boží a byla si vědoma odpovědnosti za sebe, otce a celý národ více, než její vlastní otec – „vítěz v bojích Hospodinových“! Není ona větším vítězem v Hospodinových bojích, nebo lépe, Hospodin vítězem v jejím srdci a životě? Vždyť v tom všem ona oslavuje Boha tak, jako nikdo jiný v celém onom pohnutém údolí dějin Božího lidu a připomíná těmito svými vlastnostmi našeho drahého Pána a Spasitele, který za naše viny trpí a platí náš dluh, obětovav se cele Bohu za nás „v daru a oběti rozkošné vůně“ (Ef 5:2).

Lze říci, že ve své dceři a v jejím postoji k Bohu nalézá Jefta teprve předpoklady pro poznání živého Boha, pro pravý přístup a poměr k Němu, pro nabytí své duchovní zralosti! Oběť jeho dcery, která byla pravděpodobně v panenském zasvěcení chrámové služeb (viz Lv 27:1–8), ač nelze vyloučit i faktické obětování (viz Gn 22:2, 2 Kr 3:27), ukazuje bezvýhradnou oddanost, která je jedinečným rysem Boží lásky v Kristu, ale i krásu hlubokého přirozeného lidství Kristova. Také i my, podobně jako v životě Jefta, nemůžeme dosáhnout jinak duchovního růstu, plné zralosti a dokonalosti, pouze v Kristu a v jeho zjevené a dokázané lásce na golgotském kříži! Máme pro ni otevřené duchovní oči a srdce, nebo jsme dosud plní sami sebe a svých vlastních věcí? Jsme zralí pro boje Hospodinovy nebo dosud bojujeme své vlastní boje, do nichž Ho marně zveme a zmítáme se tak často v nejistotách či v zoufalství nad svými prohrami – v reptání a vzdoru?

Zije v nás Pán Ježíš pro Boha, nebo žijeme sami v sobě a pro sebe? Jde nám o Boží vůli nebo o tu naši vlastní? Naučili jsme se přijímat VŠE z Božích rukou nebo dosud reptáme? Dovedeme vidět Pána Ježíše – toho ukřížovaného – v kráse jeho „zápalné oběti“? Jak dalece ti otevřel Bůh drsnou půdu tvého srdce, JEFTE GALÁD-SKÝ? Kk

NAD OTÁZKAMI NAŠICH ČTENÁRŮ

OTAZKA č. 7:

Na ktorom mieste v Novom zákone Pán Ježíš hovorí o sebe, že je Synom Božím?

Priamo je to v rozhovore s uzdraveným slepým: „A Ježíš počul o tom, že ho vyhnali von a keď ho našiel, povedal mu: Ty že veriš v Syna Božieho? A on odpovedal a riekal: A kto je to, Pane, aby som uveril v neho? A Ježíš mu povedal: Aj si ho videl a ten, ktorý hovorí s tebou, to je on. A on povedal: Verím, Pane, a klaňal sa mu“ (J 9:35–38). Ďalej J 10:36; Mt 27:43 a iné.

OTAZKA č. 8:

Existuje a kde sa nachádza truhla zmluvy?

Posledná spoľahlivá zmienka v Biblie je v 2Pa 35:3. Potom pravdepodobne stihol truhlu zmluvy osud nádob domu Božieho a dostala sa do Babylonu (2Pa 36:7; 10; 18; 19). Podporuje to aj Jr 27:18–22. Viac sa o nej nedozvedáme.

OTAZKA č. 9:

Kde vzal Cain ženu?

Časové usporiadanie udalostí popisovaných v Biblie je nasledovné: „A tak vysiel Cain spred tváre Hospodinovej a býval v zemi Nóda východne od Édena“ (Gn 4:16). „Adam žil sto tridsať rokov a splodil syna na svoju podobu a podľa svojho obrazu a nazval jeho meno Set. A bolo dní Adamových po splodení Seta osemsto rokov a splodil synov a dcéry“ (Gn 5:3–4). „A Cain poznal svoju ženu...“ (Gn 4:17).

OTAZKA č. 10:

Prečo „kresťanskí knězí“ neprisluhujú večeru Pánovu podľa prikázania?

Že existujú ľudia, ktorí sa titulom „kněz“ oddelujú a lišia od ostatných veriacich, už to nie je podľa Písma, pretože všetci veriaci v Pána Ježíša bez rozdielu postavenia a pohlavia sú učinení knázmi (1Pt 2:1–10; Zj 1:5–6, 5:9–10; Žd 13:15–16). A podobne „prisluhovanie“ večery Pánovej je tiež pojem Biblia cudzí. Prví kresťania sa schádzali k lámaniu chleba (Sk 2:42; 20:7) na pamiatku Pána (L 22:19; 1K 11:23–26), čím zvestovali Jeho smrť. Mnohí „kresťanskí knězí“ večeru Pánovi „prisluhujú“ i ľuďom neznovuzrodeným na svoje vlastné i ich odsúdenie (1K 11:27–31). Príčinou nesprávneho stavu je spokojnosť ľudí i takýchto knázov s formálnym kresťanstvom. -ik

ZJAVENIE PISMA O SPRAVODLIVÝCH V PRITOMNOM ČASE V RAJI

Uvažujme o smrti spravodlivých. Co je o nich napísané? A čo je známe o mieste ich pobytu, o raji?

1. Pozitívne možno zistiť, že odchod smrťou znamená pre kresťana vstup do stavu omnoho lepšieho, ako poznal na tomto svete. Táto istota prechodu (F 1: 21–24) do pomerov omnoho lepších má byť kresťanovi veľkým zdrojom potreby.

Najvýznačnejšími zjavenými faktom pre spravodlivých v raji je, že sú u Pána. Len si uvedomme, že sú v osobnej prítomnosti samého Pána. Co môže byť väčšie nad blaženosť a slávu v prítomnosti náslova Spasiteľa?

2. Pavol v 2K 5:6–8 vyjadruje sa s určitosťou, že von z tela znamená byť „doma u Pána“. Dvakrát hovorí o tom „dôverujeme“, čo znamená, že smelo na to spoliehame. Iné miesta bližšie vysvetľujú, čo to skutočne znamená „byť u Pána“.

a) U J 17:24 hovorí Pán vo svojej veľkňažskej modlitbe za cirkev, za učeníkov: „Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby – kde som ja – aj oni tam so mnou boli, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal...“ Pri smrti vchádzajú Jeho verní tam, kde je On, Pán Ježiš, aby videli Jeho slávu. Čo by si kto mohol ťažať viacej, ako vidieť Jeho slávu? Nik by si iste nežiadal vrátiť sa z raja na zem!

b) Ž 116:11 – „Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou, plnosť blaženstva v tvojej pravici na večnosť.“ Tento verš nám dáva nielen predstavu o tom, čo znamená byť prítomný u Pána, ale je tiež dôkazom, že zosnulí majú vedomie, musia mať, aby mohli „okúsať“ radosti do sýtosti“ a blaženstva na večnosť. Áno, v nebi je radosť – radosť aj nad jedným hriechom, činiacim pokánie (Lk 15:7).

c) Iste raj je miesto veľmi krásne. Už samé slovo „raj“ znamená radosť, utešenie. Je tak slávne a nádherné, že sa to ani nedá ľudskou rečou vyslovíť. Ked' Pavol hovorí o vytrhnutí do tretieho neba (2K 12:1–4), „počul nevysloviteľné slová, ktoré neslobodno človeku hovorí“. A pretože on jediný mal tak veľké zjavenie, videl tak veľkú slávu, preto mu bol daný osten do tela, satanov posol, aby ho pochlavkoval, zrážal dolu z jeho povýšenia.

3. Tí, ktorí v Pánovi zomierajú, sú v raji blahoslavení a odpočívajú. „Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz zomierajú v Pánovi. Áno, tak hovorí Duch, aby si odpočínuli od svojich prác...“ (Zj. 14:13). Slovo „blahoslavenstvo“ znamená šťastie, blaženosť. Predpokladá to vedomé bytie, lebo šťastie je stav podmienený vedomím. Tento text sa vzťahuje predovšetkým na tých, ktorí zomierajú v časoch utrpenia, má však rovnako význam pre tých, ktorí v ktorejkoľvek dobe zomierajú v Pánovi.

Co sme zistili o stave spravodlivých v raji, potvrdzuje ešte Ž 116:15: „Drahé je v očiach Hosподinových smrť jeho svätych.“ Či by bolo „drahé“ v očiach Hospodinových, keby poslal svojich svätých do zabudnutia, alebo zlavil ich existenciu až do vzkriesenia? Smrť veriacich je Mu preto drahá, že prináša ducha do dokonalého a ustavičného obecenstva s Ním samým, pretože je začiatkom radostného a nikdy nekončiaceho spojenia, pretože je oslobodením z pút smrteľnosti, zvlády satana a hriechu.

Biblia nepodáva mnoho detailov o raji a nebi. Dáva svetlo po určitú hranicu, nie ďalej. Chcieť vedieť viacej, ako ona zjavuje, by viedlo ku spekulácii a k dohadom. A iste je lepšie, že to len z čiastky poznáme, pretože keby nám o tom bolo známe všetko, nechceli by sme tu zostať ani hodinku. Bude to dosť slávne, keď tam prídem. Budeme Bohu vdáční i za závdavok, ktorý nám dal.

SPOZNÁME SA NAVZAJOM V NEBI?

Táto otázka mnohých zaujíma. Musíme si pripomenúť nasledujúce miesta Pisma:

1. Dávid hovorí: „Ja pôjdem za ním, ale ono sa nevráti ku mne“ (2S 12:23). Istotne vedel, že spozná svoje dieľa, keď zomrú, pôjde za ním.

2. Zomierajúcemu Iotrovi Pán hovorí: „Dnes budeš so mnou v raji.“ Rozhodne obaja očakávali, že sa v raji spoznajú. Inak by Pánovo zasluženie zomierajúceho nepotešilo.

3. Keďže učenici poznali Mojžiša a Eliáša, keď sa zjavili s Kristom na hore premenenia, iste ich budú môcť poznati aj v raji (Mt 17:1–8). Poznali ich bez formálneho predstavovania.

4. Boháč poznal Abraháma aj Lazara (Lk 16).

5. Keďže byť v raji je omnoho lepšie ako zostať tu, je isté, že v raji nebudeme vedieť menej, ako vieme tu. Keďže tu poznáme svojich milovaných, istotne ich spoznáme aj tam. V 1K 13:12 čítame, že tam budeme poznáť nie čiastky, v zhade, v zrkadle, ale **tvárou v tvár**, tak, ako aj sami budeme poznani.

Mnohí sa pytajú, či sa blažení budú môcť aj s Pánom zhovárať.

Ano, ved tam budú „doma“. Keď máme možnosť s Ním „hovoriť“ už tu, na zemi, čím väčšiu prednosť budú mať ti,

ktorí sú v Jeho telesnej prítomnosti. Ako nepripraví dôkaz citujeme Zj 6:9–11, kde svätí, ktorí prešli súžením, oslavujú Pána. „A kričali veľkým hlasom: Až dokedy, Samovládca, svätý a spravodlivý, nesúdi a nepomstiš našej krvi na tých, ktorí bývajú na zemi?“ Tieto slová sa vzťahujú na udalosti v budúcnosti, ale keď ti svätí budú môcť volať na Pána, prečo by nemohli urobil to isté svätí, ktorí sú už teraz v raji?

Obráťme ešte pozornosť na svätých v raji.

1. O spravodlivých v raji možno povedať, že ešte nie sú v stave plnej dokonalosti, pretože pri umieraní skutočný človek – duchovná podstata – sa oddeluje a opúšta fyzické telo, ktoré musí byť vzkriesené, aby sa stal opäť trojicou. Všetci spravodliví čakajú v raji na svoje vzkriesenie.

2. Pozorne si uvedomme, že niktorej svätý nevstúpil ešte do konečného neba, ani o niktorej zahynulom nie je povedané, že by už bol v konečnom pekle. Raj nie je ešte definitívne, večné nebo. To konečné, pripravované miesto zaujmú, len čo dostanú vzkriesené telá a je opisané v Zj 21. Nesmieme ho zamieňať s prítomným rajom, v ktorom trvajú spravodliví až do vzkriesenia.

K. Sabiers

Upravené

NÁŠ RÁDCE

„A nazváno bude Jméno Jeho: ... RÁDCE (Iz 9:6). Náš Pán má mimo jiné služebnost „RÁDCE“. Často se potkáme s mnohými věcmi, v nichž potřebujeme radu. Co máme dělat? Měli bychom jít k našemu Pánu Ježiši Kristu a říci Mu s dětskou důvěrou: „Pane Ježiši, můj druhý Spasitel, jsem bezradný, nevím co mám teď dělat? Ty jsi mým Rádcem. Ukaž mi, prosím, nyní jasné a zřetelně, jak se mám zachovat!“ Potom nám bude vštipeno, jak se máme zachovat.

Casto jsme však v nebezpečí, že se příliš mnoho spolehlíme na sebe. Považujeme se za moudré. Říkáme: „Žij již tak dlouho, vím jak se mám zachovat. Jsem zkušený člověk. Nepotřebuji žádné rady.“ A právě toto je cesta k omylu – budeme zanecháni sami sobě! Kéž bychom přece jen pocitili, jak málo víme o tom, co máme činit! Cítíme, že jsme malými, nevědomými dětmi. Prosme přec Pána, aby nás poučil! Když apoštol Jan je tázan (Zj 7:13–14), říká: „Pane, ty věš,“ – cíli jinými slovy: „Já to nevím.“ Jakmile vyzná takto svou nevědomost, je mu to řečeno.

Tak to bude i s námi. Nalezne-li v nás Bůh pokorné srdce, které nás vede k prosbě o radu a k víře v Jeho odpověď v té či oné věci, dá nám zakoušet, co to znamená – mít v nebi RÁDCE! Drahý bratře, nemusíš se nikdy odvážovat jit třeba jen jediný krok do tmy. Jestliže to přece učiníš, bud' ujištěn, že bloudíš. Čekej, čekej, až budeš mít světlo! Připomeň Pánu Ježiši to, že je Rádcem cirkev, že chce být ve tvém obzvláštním případě tvým RÁDCEM a POMOCNÍKEM, VŮDCEM, že to věš, že ti On chce ukázat cestu. Když budeš trpělivě čekat ve víře – žít v důvěrném čekání na Něho – pak shledáš, že jsi nečekal nadarmo Pán se ukáže jako tvůj přel. D. O. Jiří Müller

VZPOMÍNKY ve světle Písma

Vzpomínky ve světle Slova Božího jsou zdrojem utrpení i radosti. Jan 14:26: „Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož poše Otec ve jménu mém, on... připomene vám všecko, což jsem mluvil vám!“

Je známou věcí, že zázitky, které leží již dlouhá léta za námi, mohou opět vyvstat a to docela jasné a zřetelně, jako by se udaly teprve včera. Tomuto zjevu říkáme „vzpomínky“. Jak se v nás vybavují, nemůžeme vysvetlit. Zde mluvíme o tzv. podvědomí. Je to pojem, který hraje velikou roli v novodobé psychologii. Ve skutečnosti podobá se podvědomí nádobe, v níž se shromažďují všecky představy, které zmizí z paměti či vědomí, avšak nashromázdí se v podvědomí, aby vystoupily v dané chvíli zase do vědomí člověka. Je to zvláštní: žádný skutek, ani slovo se neztratí, neroste na něm tráva zapomenutí, alespoň ne v tom smyslu, aby stopa se úplně smazala. Naopak vše trvá a může být pro nás jako vzpomínka zdrojem čisté radosti, nebo naopak, nezměrného utrpení. Písmo i nás život nám to potvrzuji. Proto pečujeme o to, aby naše podvědomí bylo naplněno dobrými, čistými a ušlechtilými myšlenkami a představami, či jinak řečeno, žijeme tak, abychom se nebáli sami sebe!

Zamysleme se nyní nad touto úvahou. Vzpomínky – zdroj utrpení a radosti. Započněme s tím posledním, se vzpomínkami jako zdrojem čisté radosti. Sem náleží množství krásných vzpomínek a zázitků: V lásku uzavřený sňatek, narození prvního dítěte, cesta do ciziny, setkání s přátele atd.

Ale daleko větší štěstí zakousí ten, kdo se stal skrze Krista dítkem Božím. Takové vzpomínky na den obrácení se ke Kristu a začátek nového života vyvolávají radost v srdci. A věřící vlastní mnohé krásné vzpomínky i z doby po svém obrácení a znovuzrození. Pán, vyslyšel mnohé jejich prosby a pomohl jim. Takové vzpomínky posilují život víry a potřebujeme je v dobách zemdlení. A Duch svatý podle Jana 14:26 nám chce připomenout „všecko“, co Pán kdysi mluvil k učedníkům. Chce nám objasnit vše, čemu jsme ještě tehdy, když jsme přišli k Panu Ježíši, nerozuměli. Chce nám připomenout dobu „první lásky“, dobu, kdy jsme vešli v obecenství s naším Bohem, kdy jsme se stali šťastnými a blaženými. „Jaké tehdy bylo blahošlavenství vaše?“ Tak píše Pavel Galatským a připomíná jim dobu, kdy stáli v pevní milosti a u víře, aby je povzbudil a aby nezemdleli a neupadli do zákonitosti. Podobně si počíná pisatel ep. k Židům, neboť používá rovněž prostředek „připomínání“ (Zd 10:3). A Petr připomíná věřícím, aby se rozpomívali na své povolení a vyvolení (2Pt 1:12).

List k Židům nám připomíná, abychom opuštěných rukou a zemdlých kolen posílňovali (Žd 12:12). Při pohledu na tyto vzpomínky platí slova žalmisty: „Nezapomínej se na všecka dobrdině jeho“ Z 102:2, tj. pamatuji, jaké bohatství milosti a sítování Bůh vložil do tvého života! V tomto smyslu připomíná Mojžíš na konci svého života veliké skutky Boží. „Rozpomeň se na dny staré“ (Dt 32:7). Takové rozpomenutí je velmi důležité a potřebné, protože my lidé jsme náchylní rychle zapomínat, obzvláště při pohledu na mnohé dobrdině našeho Boha. A taková vzpominka nás vede k vděčnosti.

V Písme máme i jiná slova Boží, která mluví o vzpomínce. Pavel připomíná věřícím v Rímě jejich křesťanské poznání (R 15:15), Korintským připomíná skrze Timotea jejich obrácení a svou službu apoštola mezi nimi (1K 4:7). Připomíná jim učení, které přijali (1K 15:1), evangelium, které jim zvěstoval. Titus má za povinnost připomínat věřícím, že mají být poddání vrchnosti (It 3:1) a Timoteus má jim připomínat Boží věrnost (2Tm 2:14). Petr připomíná církvi, že nemá polevit v horlivosti (2Pt 1:12, 13) a v témež listě v kap. 3:1–2 jim připomíná, aby pamatovali slov proroků a apoštolů při pohledu na poslední věci a odpadnutí. Mohli bych uvést ještě mnohé jiné statí Písma, ale to postačí.

Vzpomínky mohou však být také bolestné a tím přicházíme k druhému bodu naší úvahy. Když Duch položí prst na věc, o níž jsme se domnívali, že již zapadla v zapomenutí, pak je to vzpomínka bolestná.

Bratři Josefovi stojí před vrchním úředníkem země egyptské. Mluví s nimi tvrdě a přísně je vyslýchá. Bratři netuší, že je to sám Josef. Vždyť uplynulo již mnoho let od té chvíle, kdy jej prodali Izmaelitským. Jistě zemřel v otroctví. A přece, když byli sami, ožil celý déj v jejich myslí tak jasné a živé, že Juda praví: „Jistě jsme se provinili proti svému bratru. Nebo viděli jsme soužení duše jeho“ (Gn 42:21). To byla bolestná vzpomínka. A nedosáhl dříve pokaje, dokud nevyznali svou vinu a nepřijali od Josefa odpuštění.

Kdo by nevěděl o podobných vzpominkách ze svého života? Neprozili něco podobného David a Pavel? Ale když Bůh jim odpustil jejich provinění a přikryl jejich hřích, tu také učinil škrát přes jejich minulost a nevpomíná více na jejich hřichy (Z 32:1, 5 1K 15:8–10). David se stal „imúzem podle srdce Božího“ a Pavel „vyvolenou nádobou“, Sk 13:22, 9:15. Co Bůh zapomene, ta také opravdu zapomene (Mich 7:9).

Zajisté vzpomínka na minulost zůstává, ale tato nemůže nám už škodit, ani nás lekat. Pavel vzpomíná často s bolestí na to, jak pronásledoval církev Boží, (1K 15:9) a že byl ruhač a posměvač (1Tm 1:13, Sk 22:4, 5). Avšak praví: „Konal jsem to z neznámosti v nevěře“ a dodává k tomu: „Ale milosrdenství jsem došel.“ To utišuje bolest při takových vzpominkách. Zkušenosť Boží milosti, která napravuje všecky škody.

A ještě něco: může se stát, že nepřítel nám připomene věci, které rovněž leží na námi. Toto právo vlastní, a proto jej rád využívá, aby lekal a trápil dítky Boží. „Vzpomínáš si, co jsi tehdy učinil?“ tak našeptává často věřícímu a to ještě i v hodině smrti, ale díky Bohu, že můžeme odpovědět: Ovšem, vzpomínám na ten a onen hanebný čin, ale „není již více žádného potupení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (R 8:1), neboť Ježíš zaplatil již na dřevě kříže za mé hřichy a uhasil všechny plameny hněvu Božího. Tak z bolestné vzpomínky se může stát vzpomínka radostná. Ale přesto pečujme o to, abychom mohli říci s Ježíšem: „Jde kníže tohoto světa, ale nemá nic na mne“ (J 14:30), jinak se může stát, že se nám povede jako onomu bohatci v evangeliu. Vzpomínky na zábidačení světa, na němž bral aktivní podíl a neodpuštěné hřichy jej soužily, že zvolal: „...nebo se mučím v tomto plameni.“

Zajisté takové vzpomínky mohou nás soužit již zde v časnosti a podobat se mučivému plameni svědomí. Ale existuje možnost vysvobození z nich skrze odpuštění a upřímné vyznání, což v onom světě již nebude možné pro ty, kteří zde zavrhlí našídu milosti. Proto, dnes žiješ, dnes se obrát! Ještě dnes dej své záležitosti do pořádku! (2K 6:2, 2K 5:20). Pak vzpomínka na tu chvíli se stane vzpomínkou zdroje čisté radosti.

A konečně ještě slova z proroka Izaiáše 43:20: „Přived mi ku paměti, sudme se spolu!“ Zde nám Bůh dovoluje, abychom mu cokoli připomívali. Není to podivuhodné a zvláštní? Máme velikého Boha, který se k nám lidem staví docela lidsky. Můžeme ho vzít za slovo. Tak si počíhal Mojžíš. Stále připomínal Bohu jeho smľouvu, když přisahal „Abrahamu, Izákovi a Jakobovi“ (Lev 32:13). Jak to? Což Bůh na ní zapomněl? Ne, Bůh nezapomněl, ale pro Mojžíše to byl akt posilnění víry, když se mohl opírat o Boží zaslisení.

Dobré nám, mají-li vzpomínky, které se v nás vynořují, toto pozadí a příčinu, o níž čteme ve verši předcházejícím. „Já sám shlazuj přestoupení tvé pro sebe, a na hřichy tvé nevpomínám“ (Iz 43:25). To je pravé božské odpuštění a zapomenutí. Jestliže jsme si před chvíli řekli: „Nezapomínej na všecka dobrdině jeho“ (Z 103:2), pak můžeme k tomu přidat: „**Zapomen, co je za tebou!**“ Tak to učinil i Pavel. Filipenským píše: „Na ty věci, které jsou za mnou, zapomínám“ (F 2:14).

Existují jedinci, kteří se stále zabývají svými odpuštěnými hřichy i odpuštěními hřichy svých spoluvěřících. Proto nedocházejí klidu. Zajisté i Pavel připomíná věřícím to „někdy“ (Ef 2:1–12), ale ne v tom smyslu, aby je pokořoval a ubíjel, ale aby je vedl k vděčnosti k Bohu, který ono „někdy“ proměnil v blažené „nyní v Kristu Ježíši“.

Tak jsou bolestné vzpomínky a radostné vzpomínky zdrojem čistého štěstí i nejhlibšího utrpení. Mohou nám působit soužení nebo potěšení. Vše závisí na tom, zda jsme svůj život dali božsky do pořádku či nikoli. Ve všech těchto případech používá si Bůh jednotlivců, ale v podstatě je toto připomínání dílem Ducha svatého, zatímco lidé jsou jenom nástroje. A zde se nám dostává v učení o podvědomí podstatného doplnění. Všechny tyto skutečnosti zůstávají jistě v našem podvědomí, ale Duch svatý

jich používá podle své libosti a podle potřeby člověka zklašaného, nešťastného a usouzeného, aby jej potěšil, povzbudil a posílil, nebo zase člověka nepohotového k pokání vylekal v jeho hříchu, bezbožného uvedl do neklidu a popohnal jej k Ježíši Kristu, aby hledal u něho odpustění.

Jistě je to biblická pravda, že nejprve musíme mít Ducha svatého, abychom byli vedeni, ale též i to druhé je pravdou, že Duch svatý usiluje získat zahynulý svět. Proto působí skrze Slovo, všeobecnými cestami života snaží se získat lidi pro Pána Ježíše. Zde platí, že nemůžeme uvěřit ani přijít k Ježíši ve své vlastní síle a moudrosti, ale jen skrze Ducha svatého, který nás povolává skrze evangelium. A Duch svatý si k tomu používá jako prostředku „připomínání“. -us.

O TAJOMSTVO MENEJ

Svetovou tlačou prejdú z času na čas správy a snímky o tom, že na brehu morí a oceánov našli hromadu uhynutých velryb. V novoveku oficiálne po prvý raz zaznamenali takýto prípad na pláži holandského Katwijkaku — čo známy maliar Pietera de Malijn vo svojej drevorezbe aj zvečnil. Jeden z najnovších záznamov pochádza z roku 1970, kde na pobreží Nového Zélandu našli päťdesiat iných velryb. Táto udalosť vzbudila u vedcov veľký záujem. Známy švédsky zoolog Cai Curry Lindahl a holandský zoolog Dudok van Heel prišli na základe dlhšieho bádania na zaujímavé skutočnosti. Jeden pozoroval delfíny, druhý velryby. Švédsky vedec cestoval na pobrežie Floridy, kde mladí členovia na ochranu zvierat „Florida Marine Petrol“ sa snažili zvieratá odsúdené na istú smrť dostat z piesočnatého pobrežia do motorových člnov a odšial späť do hlbokej vody. Ako je známe, delfíny sa orientujú v mori pomocou ultrazvukového vyžaranovania signálov, ktoré sa odrážajú a ich telá ich príjimajú späť. Podľa nich sa orientujú, stravujú i bránia. Heel zistil, že v plytčinách sa tieto ultrazvukové signály neodrážajú, veľryby strácajú orientačný zmysel a prudkým nárazom na pobrežie hynú.

Lindahl robil celý rad pokusov na Floride, pričom vždy „vodcu“ čriedy delfínov prilákal späť do hlbokej vody v domniene, že aj ostatní ho budú nasledovať. Mýliť sa. Lenže pozdejšie predsa len väčšina odplávala do hlbín mora.

Delfíny a velryby preto radi plávajú do plytčích vód, že tam, v ľahšie sa ohrievajúcich vrstvách vody nachádzajú viac menších rýb a tým sa aj ľahšie dostanú ku svojej koristi. Ak ich však pri kŕmení sa zastihne odlič, stratia náhle orientačnú schopnosť a v panike plávajú na plytký breh, kde ich čaká — koniec.

Také je teda rozloženie jedného tajomstva.

Snáď nič nevravia ti riadky tieto.

Snáď zaujmú ňa.

Nič viac.

Nič menej.

Snáď povieš: — Čo ma po deljinoch a veľrybách . . .

Každý deň, od rána do večera
i v temrave noci
plávame ku Čielu.

Vyznávame to kresťania

rokov 42, 1512, 1831, 1934, 1957 aj 1972.
Všetci tuďia niekam plávajú . . .

Každý deň, od rána do večera
i v temrave noci,
sta snehopé vločky alebo páperie púpavy
padajú nám na hlavy,
točia sa okolo nás,
šumia

aj burácajú
obyčajné plytké vody
slov,
činov,
. slušov,
vyznaní,
lásky,
prosieb,
aj ďakovania.

Včera som počul,
že brat, ktorý slúžil,
už pošiel cestou Démasovou.
Pred týždňom mi sestra nemala čo povedať,
keď som sa pýtal, ako ňa má.
Videl som bedáka brata,
ktorého bolelo srdce
nad desiatkami zajatých
do okov plytkých vód
vraj „biblického učenia“.

Aj dnes sme sa čiapkali
v plytkých vodách,
kŕmili sme sa,
a celkom poťahky podaktori
z nás

povedali Pánovi:

— Tvrďa je táto reč . . .

Odišli.

Zaspali.

Omdleli.

Zomreli.

Pre plytkost vody,
v ktorej stratili
orientačný zmysel
pre normálny kresťanský život.

O jedno tajomstvo je menej!

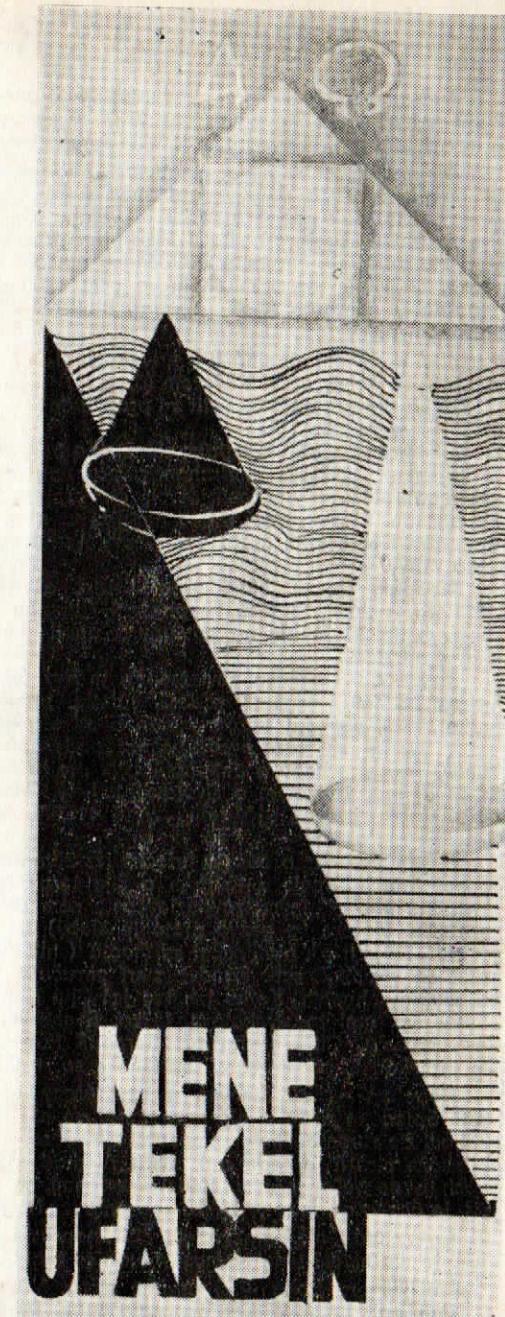
Dušou preniká výzva
Pána Ježiša:

— Zatiahnite na hlbinu . . .
Z disku cez reproduktory
zneje prekrásny bas Paula Robsona:
— ... hlboká rieka . . .
Členovia „Florida Marine Petrol“
fahajú do hlbín mora!

Dost bolo plytkej vody,
dost bolo plytkých slov,
dost bolo plytkých činov.
Dost bolo plytkých návštev,
plytkých víkendov
aj plytkých stretnutí,
kde znejú prijemne,
celkom pekné,
no predsa plytké
melódie.

Je čas zatiahnuť
na hlbinu,
ak nechceš skončiť osudem
delfína
alebo veľryby
na pobreží Atlantiku.
V tomto roku!
V tomto mesiaci!
V tomto týždni!
V tomto dni!
Hned teraz!

-jk-

KDE PATRÍŠ TY?

Ludia na tomto svete či si to uvedomujú alebo nie, vytvárajú určité skupiny, ktoré majú nejaké spoločné znaky: sú napr. chudobní a bohatí, chorí a zdraví, vzdelaní a nevzdelaní a pod. Medzitým je ešte mnoho všelijakých podskupín.

Aj kresťanstvo vo svojej všeobecnej podobe na tomto svete je všelikako podelené. Sú menšie i väčšie skupiny kresťanov skutočných a žiaľ, veľmi mnoho formálnych. Slovo Božie však pozná z hľadiska vzťahu k obeti Pána Ježiša Krista na kríži len dve základné skupiny: Ti, čo si Jeho obeť privlastili, Krista prijali za Spasiteľa a ti, ktorí Ho neprijali. Na tejto skutočnosti nemení nič ani to, že majú k Nemu kladný vzťah, obdivujú Ho, v mnohom sa učia od Noho a pod. Napriek tomu ku Kristu nepatria. Z hľadiska života a smrti, Biblia pozná len takéto protikladné delenie – Efízianom 2:

1. Mŕtvi pre Boha vo vinách a hriechoch (1. v.)
2. Živí pre Boha, spolu s Kristom (5.–6. v.)
Dá sa to však biblicky deliť aj protikladne:

1. Živí pre svet (Ef 1:2)
2. Mŕtvi hriechu, neprávostiam, zlému (Ko 3:3, 5).

Mŕtvi – v jednom i v druhom pripade sa jedná o stav fyzickej neexistencie, ne-upotrebitelnosti, zbytočnosti. Mŕtvy človek nemôže mať miesto medzi živými, patrí na cintorín. Človek, ktorý Krista neprijal za svojho osobného Spasiteľa, je v takomto stave pre Boha. Inak môže byť zdravý, vzdelaný, úspešný, bohatý, slávny – no pre Boha mŕtvy.

Naopak, človek, ktorý prijal Krista, akoby zomrel pre predchádzajúci život sobectva, nelásky, hnev, neprávosti, hriechu a pod. Prechod z jedného stavu do druhého je závislý na prístupe k obeti Pána Ježiša. Ona delí smrť od života a život od smrti.

Živý – ak o niekom povieme, že je živý (obvyčajne dieťa), myslíme tým aktivity, hravosť, ochotu, sviežosť, radosť, šťastie, proste hojnoscť života. Pán Ježiš zomrel práve preto, aby dal ľuďom nielen život, ale aj hojnoscť života (Ján 10:10).

V úvode sme však použili výraz „podskupiny“. Áno, aj keď Pán umožňuje dokonalý život pre Boha a dokonalaú smrť pre hriech, skutočnosť nás presvedčia o tom, že sú aj medzi životom a životom rozdiely. Tento fakt je Slovom Božím potvrdený: **sú aj slabí, aj chorí, aj spiaci ...** (1K 11:30). Aj agónia (stav pred smrťou) je ešte životom; ale akým?

Nejdete tu teraz o život v hriechu. Zaujíma nás život kresťana, ktorý vyznáva, že zomrel hriechu spolu s Kristom a žije teraz len pre Noho. Áno, **žije a je slabý**. Nevládne poslužiť iným, zavadzia často sám sebe, nechodi do zhromaždenia, nesýti sa Božím Slovom (a práve preto je slabý) a pod. Sú takí medzi nami? Áno, sú. Ak cítis, že patriš k nim, začni sa modliť (zhľboka dýchať), prosiť o silu, čítať Bibiu, cvičiť sa v pobožnosti. Pánova smrť zaručuje život silného kresťana! Snáď patriš do skupiny chorých. Koľko ich len je! Žijú a predsa ľahko to nazvať životom. Nechutnenstvo, malátnosť, bolesti, lôžko. S chorým sú problémy, sú bez moci (odtiaľ slovo nemoc). Cítis duchovnú chorobu? Pánova smrť zaručuje zdravie kresťana! On je Lekár. Chod' k Nemu úprimne a so snahou vyliečiť sa, uvidíš, ozdravieš!

Napokon – **živý kresťan a zachvátený spánkom**. Spánok sa nevelmi lísi od smrti. Spiaceho nikto a nič nezaujíma, on nič nevníma, nevidí, samozrejme neslúži, nechodi do zhromaždenia zo záľuby, ak vôbec chodi, ľahko podlieha zvodom hriechu, nedokáže strátiť a teda ani čakať príchod Pána. Písma hovorí, že v posledných dňoch bude veľa spánku medzi kresťanmi. A zároveň vyzýva: „Prebud' sa ty, kto spiš, je čas vstať, lebo je blízko spasenie ... !“ (R 13:11).

Často teda môžeme vidieť, cítiť neprirodzené stavy: ani nie život a ani nie smrť. Niečo medzi tým. Nemusí, nemá to tak byť, bratia a sestry, priatelia.

Nežiess pre Boha – si preňho mŕtvy. Vyznávaš, že žiješ? – Ži plne, viťazne. Pamäťaj: **Kristova obeť zaručuje úplnú smrť pre hriech a úplný život pre Boha.**

-jk

MÉ OBRÁCENÍ

Už ve svých šestnácti letech jsem začal uvažovať o smyslu života. Nevím, co mě přimělo k těmto myšlenkám. Snad to byly některé knihy s tématikou varování lidstva před zkázou světa. Dokonce jsem se rozhodl napsat o tom úvahu, se snahou nějak vysvětlit důvod existence člověka. Začal jsem asi tak, že téměř každý člověk, žijící na této planetě, se domnívá, že i on je tou důležitou součástí mechanismu otácejícího zemí. Tím chtěl naznačit, že většina lidí přikládá velký význam svému já, i když mnozí žijí a umírají, aniž by v tomto světě něco vykonali, čím by na sebe nějak upozornili.

V této úvaze jsem popisoval lidskou činnost s neutuchající snahou něco nového objevovat, jak člověk v období nově se rozvíjející techniky měl touhu ovládat zemi, moře i vzduch s vědomím, že až docílí téhoto úspěchu, odhalí mnohá tajemství. Poukazoval jsem však také na rozpor mezi lidským budováním a nice-ním, mezi konstruktivním a destruktivním v jeho povaze.

Také jsem uvažoval o nicotnosti lidského života v přirovnání k obrovskému vesmíru, o jehož velikosti jsem se kdeši dočkal tó, že jeden milion třista tisíc našich zeměkoulí by se vešlo do prostoru, který zaujímá jenom slunce. A tady mě úvaha vrcholila. Co je člověk v tom obrovském vesmíru? A co vlastně všechno jeho úsilí v něm znamená?

Tak jsem tehdy uvažoval a tím více tápal v odpovědi na otázku, proč vlastně žijeme. Úvahu jsem zakončil těmito slovy: Proč se trápit takovými otázkami, když život je tak krátký? Trhejme a jezme ze stromu života. Snad v tom bylo to „jezme a píjme, neboť zitra zemřeme“ (Iz 22:13 a 1K 15:32). A toto byla moje tečka za touto otázkou.

Byl jsem poněkud uklidněn po napsání této úvahy. Snad jsem se tehdy domníval, že jsem všechno vyřešil a že se nemám čeho dál obávat. Jak jsem si tehdy zakládal na této úvaze s vědomím, že ani starší lidé nemají tyto životní otázky vyřešené a ani se jimi neobírají. Vždyť jestli žijí já život marný, nejsem sám, žijí tak i množství ostatních lidí. Žijí život marný, život je zbytečný.

Až za dva roky ke mně promluvil Bůh prostřednictvím člověka, který mi vydal jasné svědecství o Něm. V tomto svědecství byla i odpověď na otázku, proč žijeme. Bůh stvořil člověka k obrazu svému (Gn 1:27). On stvořil člověka, protože chtěl, aby člověk panoval nade všemi zemi (Gn 1:26), stvořil ho k podobenství svému (Gn 5:1). On stvořil i mne ke své podobnosti. Abych to však pochopil, musel mě vést tou Jeho Cestou a Pravdou ke skutečnému Životu. Musel jsem nejdřív poznat Toho, který řekl: „Já jsem ta cesta i pravda i život“ (J 14:6). Musel jsem poznat nejprve PÁNA JEZÍŠE. Když jsem se měl rozhodnout pro Něho, vydat se jemu, stát se Jeho učedníkem, cítil jsem, že jde o odpověď na moji otázkou, proč žijeme. Věděl jsem příliš dobře, že když se Mu jednou vydám, že to bude pro celý život. Neměl jsem pochybnosti o správné cestě, kterou musím nastoupit. To, že jsem se nerozhlodl v nekrásné době se vydat svému Pánu, bylo pouze pro získání času. Svět se mi líbil. Rozhodoval jsem se v nejlepším věku života, ve věku, kdy svět nabízí zdánlivě to nejkrásnější. S jakou láskou a trpělivostí mne zasvěcoval do pravd Božích Jeho věrný svědek bratr K., kterého mi On poslal (J 20:21)! Cestou ze vzdálenější jídelny v jednom velkém pražském závodě, kde jsme byli oba zaměstnáni, mě často vyprovázela a mé srdce hořelo, když mi „otvíral“ Písma (Lk 24:32). Navenek však na otázku, co říkám těmto věcem, jsem mu ze vzdoru odpovíděl, že pro mne je na prvním místě technika (byl jsem velkým odbivovatelem moderní techniky), na druhém a třetím místě technika a potom že to je divadlo apod. Jiný člověk na jeho místě by jistě uznal, že mluvit k takovému zatvrdělému člověku je marnost a plýtvání časem, ale on se svou trpělivostí vydržel.

Jak silně na mne zapůsobilo to, že při bombardování a dopadu bomb v blízkosti jmenovaného závodu, zůstal zcela klidný! Objektem bombardování měla být továrna, ve které jsme se oba nacházeli. Tehdy jsem ještě nevěděl, proč bomby

nezasáhlý určený cíl. Nedaleko od nás vyletělo do vzduchu několik domů. Očili jsme se i v blízkosti nevybuchlých bomb. Proč nevybuchly? I na to je ve Slově Božím odpověď (Ž 91:3-7).

Už tototo všechno bylo možno brát jako důkaz Ježíšova príznačnosti, že On prve miloval nás (J 4:19). A netrvalo dlouho a Duch Svatý mě obovinil z mých hříchů, které jsem Pánovi Ježíšovi vyznal a On mě přijal. Jak mi bylo dobře, když jsem spočinul v Ježíšově náruči! Jak se můj život změnil! Začal jsem každému svědčit o Ježíšově velké lásce!

A že jsem to často nedělal dobře? Nedělal. Já jsem Pána Ježíše přímo vnucoval druhým a byl jsem udiven, že výsledek byl opačný, než jsem očekával. Když jsem někomu vydal svědec o Něm a on se neobrátil, tak jsem pálal, co je přičinou, proč se co nejrychleji nechytlá záchranná kola, když tone. I tady mi ten milý a trpělivý duchovní můj otec řekl, že mu připadám jako zahradník, který povytahuje sazeničky, aby rychleji rostly, ale ty tím naopak usychají a chladnou.

Můj Pán si mě za ta desítiletí vytvaroval, přibrousil a jsem připraven, že bude dále pokračovat, a že to nebude vždycky příjemné. Chtěl bych však konat pro oslavu Ježíšova jména vše, co mi ze své milosti umožňuje, neboť On je hodný, abych Mu celým svým srdcem náležel a Jemu sloužil.

O. R.

MODLITBA

ODPUST NAŠE VINY Matúš 6:12a

1. Viny ničia naše myšlenky a otravujú nás život.
Bože náš, osvieť naše oči myse, aby sme vedeli... (Ef 1:18).
2. Viny oddelujú ľudí bielych od čiernych.
Bože náš, nauč nás milovať bez rasovej rozdielnosti (Mt 19:19).
3. Viny oddelujú ľudí silných od slabých.
Bože náš, nauč nás v Tebe byť silnými (Iz 40:29; Ž 60:14).
4. Viny oddelujú ľudí múdrych od nemúdrych.
Bože náš, daj nám svoju múdrost (Ž 19:8).
5. Viny oddelujú ľudí bohatých od chudobných.
Bože náš, daj nám v Bohu byť bohatými (Jer 9:23; 2K 8:9).
6. Viny oddelujú mocenské bloky jedien od druhého.
Bože náš, nech nájdu mocní tohto sveta cestu k svetovému mieru (Iz 26:3; Mt 5:9a)!

Preto:

Odpust naše jednanie bez lásky, aby sme zabudli jeden druhému obmyšľať zlé.
Odpust naše jednanie bez lásky,
odpust naše reči za chrbátom a v klamstve,
odpust naše myšlenky v nenávisti,
odpust naše viny, ako aj my odpúšťame...

-fv

Ap. Pavel: „Za to se modlím, aby láska vaše
ještě více a více se rozhojňovala...“

Za koho se modlím, toho nemůžu nenávidět. Opravdová modlitba boří hory překážek a staví mosty k lidským srdcům.

5. BUZENÍ K DUCHOVNÍMU ŽIVOTU

VÝKLAD

Zjevení 3:1-7.

Zde se Pán Ježíš své cirkvi představuje jako ten, jenž má k dispozici sedm Duchů Božích, tj. disponuje plností duchovního života z Boha, a sedm hvězd, tj. má v každém sboru své církve všechny doby a všechny místa svého hlavního (zodpovědného) hlasatele. Avšak z pouhého faktu, že ho má, ještě nevyplývá, že je to „automat“, který musí mít také „automatický“ život z Boha. Vůle hlasatela zůstává svobodnou, takže se může stát, že přeruší úzké spojení s Bohem a jen ještě podle jména se zdá, že duchovně žije i ve skutečnosti souhrn jeho skutků (činů, práce) svědčí o tom, že duchovně spí. Poněvadž si však podržuje křesťanské jméno, takže se formálně musí odvolávat na Ježíše Krista, musí přitom snést i jeho výzvu: „Staň se bdícím (= „genū grégoron“) a upěvnij ostatní, o nichž lze očekávat, že duchovně usnou.“ Má oživnout jeho buditelské poslání: sám se má nejdříve stát duchovně bdělým, aby mohl budit ostatní k duchovním bdělostem. A upěvňovat má nejspíš rozhodnutí těchto ostatních: „duchovně nezemřít“, nýbrž se probudit k duchovnímu životu z Boha. Pak se ukáže, že jen v prostředí tohoto života je možno dospat k plné práci před Bohem.

Výzva ke změně smýšlení (k pokání) začíná logicky výzvou ke vzpomince na to, co hlasatel slyšel a přijal, a co tedy má zachovávat (ostříhat). Pokání se tu může vpravdě uskutečnit jenom tak, že si věřící jasně uvědomí, že zapominal na uplatňování toho, co slyšel přijal.

Následuje výstraha: „Nebudeš-li být, přijdu, jako přichází zloděj, takže nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu“. – Symbolem této výstrahy by se nám mohla stát ruka ukazující na hodiny a připomínající nám otázku: „Víš, kdy a jak přijde na tebe Pán?“ Protože to nevíme, máme se stát trvale bdělými. – V Sardách je však několik věřících, jejichž jméno odpovídá skutečnosti, že svůj oděv mají nepotřísněný, tj. že není potřísněno jejich chování jakožto křesťanů. Budou se tedy s Pánem Ježíšem procházet v bílém oděvu, neboť jsou toho hodni. A sama kniha Zjevení má výklad k tomu, co máme rozumět pod bílým kmentovým oděvem: jsou to „ospravedlnování svatých“ čili správné chování (= „dikaiomata“) věřících (Zj 19:8). Jako se podle Starého zákona stával spravedlivým neboli správným (= „tsadok“) Izraelitou jenom ten, kdo zachovával Zákon, tak se podle Nového zákona stává správným křesťanem jenom ten, kdo zachovává Kristův příkaz lásky (J 13:34), neboť „plnost Zákona je láskou“ (R 13:10). Obléci se v bílé šaty, to je obléci se v lásku, čili obléci se v Pána Ježíše Krista, znamená být mu podoben hlavně v lásku (Ko 3:12a,14; R 13:14; J 13:34).

Těm, kteří se tu stávají vítězi, se dostane bílého oděvu a jejich jména nebudou vymazána z knihy života. To výslově slibuje Pán Ježíš a dodává: „A jméno jeho (tj. vítěze) vyznám před svým Otcem i před jeho duchovními posly (anděly)“. – Jak krásně zapadá toto zaslíbení do celého kontextu!

Přehled dějinového průběhu v 5. údobí

Buzení k duchovním bdělostem bylo zapotřebí v celém průběhu dějin křesťanstva, ale v tisíciletém měřítku bylo toho zapotřebí zejména: a) v letech 610–750 a b) v letech 1610–1750.

a) Ortodoxie čili „pravověří“ východní církve se stalo duchovně mrtvým, vedenou duchovně mrtvým kněžstvem. Název „církve ortodoxní“ pak sice dále naznačoval, že jde o církve s pravou vírou, ale pravá víra to již nebyla. Pravá víra musí mít duchovní život z Boha. A na tento život se v praxi této církve zapomnělo. Proto si Pán

Ježíš jako svých buditelů použil paulikiánu, kteří žili v prostředí ortodoxní církve východní. Historikové, kteří se zabývali dějinami paulikiánu, mají za to, že paulikánská příručka „Klíč k pravdě“ byla napsána někdy na rozhraní 7. a 8. století, tj. v 5. údobi našeho dějinného členění. Co příručka obsahuje, to paulikiáni prováděli v praxi už dříve, než byla napsána. Ale její úvod je burcujičním významu, takže to svědčí o tom, že paulikiáni plnili své buditelské poslání. V tomto úvodu např. čteme: „K sepsání tohoto dila dává podnět naléhavá potřeba pravdy Pána Ježíše o horlivost Ducha svatého. Proto je autor Duchem Otce nebes inspirován k popsání cesty, pravdy a života, a to tím více, že v průběhu dlouhé doby, která je za námi, duch podvodu zahrabal pravdu. Toto pojednání má tedy posloužit k čemuži vyššímu, než je pouhé rozjímání. Má probudit respekt, jaký je probuzován hlasem hromu...“

Protože církevní hodnostáři na živá slova a příkladný život paulikiánu nic nedali a své smýšlení nezměnili, dopustil Pán církve, aby na ně přišel jako zloděj neočekávané Mohamed, jenž pojál živý zájem o učení Ježíše Krista, jež pokládal za svého největšího předchůdce a shledal, že tzv. křesťané se jeho učením neřídí. Mohamedem založenému náboženství se říká *islam*, tj. odevzdanost do vůle boží. Vojska islamu dobyla r. 635 Damasku, r. 638 Jeruzaléma a Antiochie a r. 641 Alexandrii. Ortodoxní církev byla tedy „okradena“ o své rozsáhlé církevní oblasti v Syrii, Palestině a severovýchodní Africe.

Vládnoucí západní církev se rovněž měla za křesťanskou a mimoto za římskou obecnou. Ve skutečnosti i ona byla křesťanskou jen podle jména. Její hodnostáři byli duchovně mrtvi a nic nedbali na slova a život **donatistů**. I této církvi vojska islamu zcizila velké církevní oblasti tím, že r. 697 dobyla Kartága a r. 711 Španělska. Zároveň končí buditelská práce donatistů ve středoseverní Africe; na útěku před vojsky islamu se totiž přeplavují na evropský kontinent. Nesmíme však zapomínat, že se zde v Evropě zavádili nežádoucí jména „donatisté“, protože mezi neznámými mohli být opět jmenováni bratry a křesťany. Pán Ježíš je potřeboval v Evropě, aby zde v evropském duchovně mrtvém prostředí mohli plnit své buditelské poslání. O tom, že např. v diecézi biskupa Bonifáce působili četní **afričtí kacíři** beze jména (=bývali donatisté), nalézáme doklady v listě papeže Řehoře II. z r. 722 a v korespondenci Bonifáce s papežem Zachariášem (741–752).

b) V Anglii buditelské poslání v 5. údobi II. tisíciletí plnili baptisté, např. John Bunyan, básník John Milton, smýšlením baptista, církevní historik Tom. Crosby, jenž r. 1738–40 vydal v Londýně buditelsky významné 4 knihy Dějin baptistů od reformace k počátkům vlády krále Jiřího I. V Americe budil spicí svědomí protestantů baptistický kazatel Roger Williams (1603–1683), jenž se později vzdával služby jedné církevní jednotě, aby mohl volně a vůdce konat svou buditelskou službu. – Kdyby v německých zemích anabaptisté (křtěnci) nebyli bývali mocenskými prostředky katolíků i protestantů vyhubeni, byli by v tomto údobi mohli konat svou buditelskou práci v prostředí mrtvé ortodoxie reformačních církví. Nedostatek buditelů vyvolal v těchto církvech svépomocnou akci, které se říká **pietismus**. Šlo o probuzeneckou zbožnost (=pietas). Jejím hlavním zakladatelem je luterský teolog F. J. Spener (1635–1705). – Výrazně buditelsky působil i církevní historik a pietista Gottlieb Arnold svou „Nestranickou historii církví a kacířů“ (1699–1700). Mimořádně velkým křesťanským buditelem se v tomto údobi stává nás J. A. Komenský, jenž nakonec přestává počítat s duchovně mrtvou ortodoxií reformačních církví, k nimž se obraci zády, a přikláňá se k Jeanu Labadiemu, jenž opustil církev reformovanou a založil r. 1668 v Amsterodamě **zámerně malý probuzenecký sbor**. Komenský dobrě vystihl svou dobu, takže do úvodu svého největšího souborného díla „Obecná porada o nápravě věci lidských“ dal knihu „Panegesia“, tj. Všeobecné **probuzování**. Hned v I. kapitole této knihy piše: „...Je třeba, abych se probudil sám, jenž toto předkládám jiným. Nemohl bych totiž probudit jiné, jestliže bych sám dřímal. A není možno, abych o věcech tak velkého významu sprádat sny a vyprávovat je jiným. Potom se budu snažit **probudit jiné...**“. V II. kap.: „Probud' se na mysl, procitni mé srdce, zavte se dřímoty všechny mé smysly...!“

Pietistou a buditelem byl i hrabě M. L. Zinzendorf, obnovitel Jednoty bratrské r. 1727 v Herrnhutu, kdy shromáždění věřící prožili „**křest láskou Boží**“ a byli tedy „oblečeni v bílé roucho“. S probuzeneckým hnutím obnovené Jednoty bratrské se seznámuje John Wesley, teolog anglikánské církve, na své cestě oceánum do severní

Ameriky. Po svém návratu r. 1738 do Anglie prožívá své obrácení a stává se velkým buditelem duchovně spicích církví. Buditelskou činností jeho i jeho spolupracovníků vrcholí buditelská aktivita v tomto údobi.

K vysvětlení buditelské činnosti je možno říci toto: Jako spicího člověka probouzíme svým hlasem, ale až voda ho přivede k plné bdělosti, tak i duchovně spicí křesťan je zprvu probouzen lidským hlasem, vyslovujícím určitý obsah Božího Slova, ale teprve Duch Boží ho přivede k plné duchovní bdělosti. Začátek probouzení má být tedy vykonáván některým lidským buditelem, který sám již dospěl k plné duchovní bdělosti. Proto můžeme hovořit v dějinách o buditelském údobi, v němž mocně působila řada známých i neznámých buditelů.

I v tomto tisíciletí Pán církve a jejich dějin dopustil, že na církve, jež nerespektovaly činnost současných křesťanských buditelů a nezměnily své smýšlení, přišlo jako zloděj neočekávané cosi, co jím zcizilo už ne sice velké oblasti zeměpisné, ale velké oblasti lidských myslí. Přišli totiž neočekávaně velcí filosofové. Byli to hlavně René Descartes (1596–1650), Tomáš Hobbes (1588–1679), Baruch Spinoza (1632–1677) a G. W. Leibniz (1646–1716), kteří přinesli velké **soustavy** myšlenek pro mnohé zajímavější, než byla neživá církevní ortodoxie. A paněvadž taková mrtvolnost nepřináší církevníkům ani žádnou hlubší zkušenosť životní, přišli ještě nečekaně další mužové v Anglii se svou filosofií **zkušenosť**: John Locke (1632–1704), Anthony A. Shaftesbury (1671–1713), Francis Hutcheson (1694–1747) aj. Byla to **ohromná ztráta** pro duchovně spicí církve, od nichž se od té doby odvrátily statisíce lidských myslí a daly se zaujmout filosofií čili láskou k moudrosti. Nezůstala tedy ani ted' bez následků skutečnost, že církve, zejména reformační, nedbaly na hlasy křesťanských buditelů a nečinily pokání. I zde došlo k naplnění Kristovy výstrahy!

Jak J. Wesleyovi šlo o **živou viru** a o **Boží lásku**, je zřejmé ze slov jeho Deníku. Dne 24. 5. 1738 napsal: ... „Odložil jsem výklydy lidí a pokoušel jsem se srovnávat Slovo Boží a temná místa osvětlovat místy jasnějšími. Poznal jsem, že svědčila proti mně. Mým posledním útočištěm byla námitka, že zkušenosť nikdy nelze uvést v soulad s doslovným výkladem této biblických míst, takže jej nemohu pokládat za správný, dokud nenaleznu několik **živých** svědků. Petr Böhler mi odpověděl, že mi je kdykoli může přivést. Přišlo dne přivedl tři lidé, kteří svědčili o své osobní zkušenosnosti, že **skutečná živá víra v Krista** je **nerozloučně spojena s odpuštěním všech minulých hříchů a s vysvobozením ze všech hřichů přítomných**. Shodně svědčili, že tato víra je svobodný Boží dar... Večer jsem si uvědomil, že důvěřuji Kristu, jenom Kristu. A byla mi dana jistota, že shladil mé hřichy... 25. 5.: ... „Nepřítel mi naháněl strach: Věříš-li, proč nenastala viditelnější změna?“ Odopověděl jsem: „To nevím. Ale vím, že ted' mám pokoj s Bohem. A dnes nemusím hřešit. A storat se o zířek, to mi Pán Ježíš zakázal“. 1. 9.: „Nenacházím v sobě Boží lásku. Z toho vyplývá má chladnost...“ A 1. 1. 1739: „Hall, Kinchin, Ingham, Whitefield, Hutchins a můj bratr Karel se zúčastnili Hodu lásky ve Fetter Lane, kde bylo asi 60 našich bratří. Ráno, když jsme se modlili, se stoupila na nás Boží moc, takže mnozí z převeliké radosti zajásali a jiní klesli k zemi...“ – To byla moc **lásky** Boží. – Jenom činnost buditelská může s úspěchem přejít v činnost evangelizační, jak tomu bylo s Wesleyem a s jeho spolupracovníkem. Pán církve otvírá dveře pro expansi svého evangelia jenom tehdy, když za Jeho pomocí předtím proběhla doba probouzení k duchovní bdělosti. Nebot jenom duchovní probouzení spojené se životem z Boha a s oblečením se v Jeho lásku se stává

EFEZ	SMYRNA	PERGAM	TYATIRA	SARDY	FILADEFIE	LAODICEA
1. Nástup	2. Utrení	3. Obrana	4. Rozchod	5. Buzení	6. Expanse	7. Zbilancování
30–180 NUORBEZ 1030–1180	180–320 U 1180–1320	320–460 O 1320–1460	460–610 R 1460–1610	610–750 B 1610–1750	750–890 E 1750–1890	890–1030 NUORBEZ 1890–2030

vhodným prostředím, do kterého mohou být s úspěchem zváni lidé, kteří ke své zachraně chtějí uvěřit v evangelium.

I zde podle daných historických pramenů dobře vidíme, že další údobí každého tisíciletí dějin Kristové církve vyplývá logicky (myšlenkově správně) z údobi předcházejícího, že tedy Pán Ježíš výber z dějin oněch 7 sborů uspořádal tak, aby to odporovalo logice celého průběhu dějin jeho sborů vůbec. A to nás nesmírně povzbuzuje a probouzí k duchovní bdělosti!

jho..

Náš pozdrav do SSSR

V tomto období si SSSR a spolu s ním celý svět připomíná 50. výročí svého vzniku. I my se připojujeme s blahopřáním k tomuto slavnému výročí. Vzpomínáme přitom na bratry a sestry, s nimiž jsme se poznali při jejich návštěvě v ČSSR nebo opačně, ve shromážděních našich věřících v SSSR. Scházejí se společně s věřícími z Jednoty baptistů a dalších náboženských skupin. Mnozí z nás znají shromáždění v Moskvě, kde i v pracovní den přichází do shromáždění více než 2 000 bratrů a sester. V Kyjevě se shromažďují ve čtyřech místnostech, které jsou na obvodu města na všech čtyřech světových stranách. A tak bychom mohli vzpomenout další města se stovkami a tisíci věřících.

Přejeme vám, drazi bratři a sestry v SSSR, abyste i nadále mohli „vést život pokojný a klidný v samé zbožnosti a počestnosti“ (1Tm 2:2), abyste se měli dobré v tělesném i duchovním životě.

TĚRLICKÝ SBOR

Byla to na jaře letošního roku. Do údolí mezi Ondřejníkem a Velkou Stolovou v Beskydech se nesla ozvěna sborového zpěvu. Smuteční písni a přece slova plná jistoty a naděje. Jistoty spasení a naděje shledání doma, u Otce, v nebesích. Lidé na polích poslouchají. I rodina, sousedé a všichni známí, kteří přišli na pohřeb. Je to zvláštní pohřeb. Takový ještě neviděli. Lidská srdce jsou otevřená pro Slovo. Duch Boží může působit...

Ještě dlouho po tomto dni ozvěna písni a služeb působila v lidských srdcích. Jaký to byl pěvecký sbor? Co jsou to za lidi, že jsou ochotni obětovat čas, dovolenou, i peníze – a přijet ze vzdálených míst na pohřeb málo známé sestře?

Jsou to „Těrlicané“, kteří konají krásnou službu Pánu i lidem. Proto je správné, když jim věnujeme místo i v našem časopise.

Sestre Helence Balandové, která se nejvíce stará o tento pěvecký sbor, jsme položili několik otázek.

Kdy a jak vlastně vznikl váš pěvecký sbor?

Za počátek vzniku pěveckého sboru lze označit rok 1945, tedy dobu krátce po válce. Můžeme směle říci, že vlastně navazuje na sborový zpěv našich věřících rodičů, kdy v letech 1920–1936 poprvé o tento druh duchovního zpěvu projevily zájem sbory našich věřících v Třanovicích, Koňákově a Těrlicku. Svědčí o tom i několik fotografií zpěváků z této doby. Po válce pak začala zpívat sborově prakticky nová generace.

První nácviky našeho pěveckého sboru byly v Českém Těšíně, avšak během dvou let se tato činnost přenesla do Těrlicka, kde se díky milosti Boží rozvíjí až do dnešního dne.

Z kolika míst se scházíte k nacvičování písni a jak často?

Zpěváci dojíždějí z více shromáždění, zejména z Českého Těšína, Třanovic, Životic, Suché a Havířova. Pravidelně nacvičujeme písni každou středu po shromáždění. Někdy také častěji, pokud to vyžaduje situace.

Věřici Severomoravského kraje si velice cení vaši služby zpěvem, hlavně u příležitosti pohřbu. Máte nějakou evidenci o účasti na pohřbech?

Od roku 1963, kdy jsme začali evidovat účast pěveckého sboru na pohřbech, jsme zpívali na 50 různých hřbitovech 75krát.

Z tohoto výčtu se čtenář Živých slov mohou domnívat, že zpíváme výhradně u příležitosti pohřbu. Bylo by to jistě zkreslené, neboť příležitosti, kdy je zájem o sborový zpěv, je mohem více (např. větší shromáždění, přednášky či svatba).

Jaké problémy máte, co by se mohlo zlepšit?

V pěveckém sboru se vyskytují vždy nějaké problémy. Ať to jsou problémy hlasové, nebo problémy s odchodem některých zpěváků (zejména se to projevuje v době, kdy se mladí ožení nebo vydají, či odcházejí na vojenskou službu). Někdy se vyskytne i nepochopení, které se musí překlenout v bratrské lásce, i když to není někdy tak jednoduché. Pokud se týká některých otázek účasti na pohřbech, chci tlumočit dvě žádosti sboru:

1. Pokud je přání rodiny nebo sboru účast zpěváků na pohřbu, třeba včas o tom využumět.
2. Pokud možno pořádat pohřby v pracovní dny co nejdříve odpoledne, aby se zpěváci nemuseli uvolňovat ze zaměstnání nebo školy, či dokonce brát dovolenou.

Chceš vzkázat něco čtenářům Živých slov, hlavně pěveckým sborům?

Snad vzkázat to, aby pamatovali na modlitbách na tuto službu, pokud jim tato práce leží na srdci.

A ještě jeden vzkaz! Sborům docházejí telegramy o úmrtí věřících. Je to také signál pro ostatní věřící, aby se pohřbu zúčastnili a to někdy i za cenu neúčasti na shromáždění ve vlastním sboru.

Zpíváme rádi, zpíváme našemu Pánu a jsme také vděční Jemu za obecenství, které tak navzájem máme při nácviku písni. Žalm 92:2–6, 13–16.

A my dodáváme, že tam, kde jsou k tomu možnosti, by měli věřící pamatovali i na tuto velikou příležitost: posloužit sborovým zpěvem na pohřbech, jak to již desítky let dělají naši „Těrlicané“.

-jos

Životní jubileum br. JANA MAŠKA

Dne 19. listopadu t. r. připomínali si věřici ostravského sboru 85. narozeniny bratra Jana Maška. Od roku 1952 spolu se svou manželkou navštěvuje shromáždění, pokud mu to vůbec jeho zdravotní stav dovolí. Věřici ho znají jako tichého, pokorného, milého bratra, který své myšlenky a svoji vděčnost Pánovi projevuje kromě jiného v duchovních písničkách. Napsal jich kolem dvaceti, z nichž některé zněly i ve shromáždění v přednesu ostravských zpěváků.

Proč vzpomínáme na jeho skromnost a pokoru? Protože právě on by měl být hrdý na své dílo. Jeho orloj, který viděly již tisice lidí od nás i ze zahraničí, a který obdivují návštěvnici ostravského muzea, je důkazem, že jde o vzácného člověka, mistra...

„Nejdříve oslní lesk pozlaceného orloje, fantastická preciznost řezby v kovu. Teprvé potom jako laik jen tušíš, že stojíš před jedinělým plodem tvůrčího ducha“, psali o bratru Maškovi a jeho díle v ostravské Nové svobodě v roce 1967. Nelze zde popsat, co představuje toto jedenáctileté dílo, skládající se z 2 500 součástek, které má být v bezporuchovém provozu do roku 2600. To se musí vidět. Chceme jen připomenout, že tento člověk, který musel vniknout do tajů vesmíru, aby mohl zkonztruovat dráhy planet, astronomické hodiny, aby jeho orloj mohl přesně ukazovat zatmění slunce a měsíce, nakonec řekl se žalmistou: „Když spatruji nebeza Tvá, dilo prstů Tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upěvnil, říkám: Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ?“ (Ž 8:4-5).

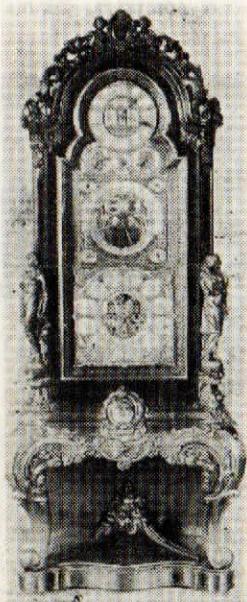
Když uslyšel evangelium o Boží milosti v roce 1952, sklonil se v pokorze, v pokání před Ježíšem a odevzdal Mu své srdce. A dnes, v šedinách, raduje se ze spasení, jak to vyznává v písni:

„V hloubi pokory a vděčnosti,
skláníme se před Tvou milostí,
ó, Bože náš...
V Tvém světle je má cesta v dál,
z Tvé milosti můj život cti a chval.
Vzhlední laskavě na sluhu svého
a dej mu své požehnání,
ó, Bože náš,
bych směl v království Tvém,
se serafy a cherubíny
novou písni Tebe, Otče náš,
vděčně velebit.“

A my mu upřímně přejeme do jeho dalšího života nové zkušenosti ve smyslu Žalmu 91:14-15:

„Poněvadž mne, di Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé. Vzývat mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v soužení, vytrhnu a oslavím jej. Dlouhoti dnu jej nasystím a ukáži jemu spasení své.“

-jos

Dopis z Kanady

Z první republiky odcházeli mnozí Češi a Slováci z naší vlasti pod tlakem hmotné bidy za prací do ciziny, hlavně na americký kontinent. Jsou mezi nimi i mnozí věřící, kteří nezapomínají na Československo.

Jedním z nich je bratr JAN CHARVÁT, který žije v Kanadě. Do redakce nám napsal:

K tomuto dopisu mne pohnul Váš časopis Živá slova, hlavně dvě věci v něm. Byla to fotografie domu bratra Michálka v Třanovicích (viz časopis č. 3 z roku 1969, pozn. red.), a zpráva o knižce Písemný odkaz (viz časopis č. 2 z roku 1970, pozn. red.).

Je tomu 45 let, co Pán právě v Třanovicích otevřel moje oči a poznal jsem, že jdu do zahynutí; ale také jsem viděl drahého Spasitele, Pána Ježíše v 53. kapitole proroka Izaiáše: „Jeho zsinlostí lékařství mi bylo způsobeno“. V tom okamžiku jsem byl uzdraven. Stalo se to v říjnu 1925, v neděli večer po shromáždění, kde si Pán použil k tomu drahého pro mne bratra Křesinu st. Když jsem tedy viděl fotografii třanovického sboru, všechno se ve mně oživilo — především to, jak mne můj drahý Pán velel, byl ke mně tak laskavý, milostivý, a velice trpělivý... Přichází chvíle, den výkoupení, kdy půjdu domů (Ž 23). Mnozí z těch, s nimiž jsme se scházeli ve jménu Pána Ježíše Krista v čisté pravdě Božího Slova, jsou již u Pána.

Když jsem četl o knižce br. Butchera Písemný odkaz, který připravil zesnulý milý bratr dr. Zeman, projevil jsem touhu jí mít. A za několik dnů jsem obdržel balíček. Jak mne to těší, že bratři v Československu mohou číst čistou pravdu učení Slova Božího, zachovaného až po dnešní dobu...

My zde máme malé shromáždění, ale každý v něm je šťastný (Ž 133). Nezávadno mne navštívili Češi, kteří se před krátkou dobou usadili v Kanadě. Předtím jsem je neznal, ani o nich neslyšel a bylo mi jich líto. Připadal mi jako ovce bez pastýře. Neslyší Jeho hlas, protože hledají jen svých věci. Svět hyne, i jeho žádost, ale kdo činí vůli Boží, ten trvá na věky. Pán Vám všem bohatě žehnej (Ef. 1).

*Z lásky a milosrdenství Páně Váš bratr
Jan Charvát*

Atom a láska

Istý novinár zistil, že v najväčšej encyklopédii z 18. storočia, vydanej roku 1768, bolo o láske napísaných päť úplných strán. O atóme bolo päť riadkov. V najnovšom vydani je päť úplných strán o atóme a veľmi málo o láske. Táto skutočnosť nám čiastočne ilustruje presuny v hodnotách pojmov.

-jv

PRYČ NAVŽDYCKY

Malý chlapec se zeptal maminky: „Co se stane s hřichy, které Bůh odpouští?“ „Máčeš mi říci, kam se podél všechny ty číslice, které jsi včera namaloval na své tabuli?“, odpověděla matka prototázkou.

„Vymazal jsem je všechny.“

„A kde jsou teď?“

„Nikde, jsou přece pryč,“ byla chlapcová odpověď.

Ted' mohla matka svému synovi dál vysvětlovat. „Právě tak je to s našimi hřichy, když jsme je přinesli Pánu Ježíši; všechny jsou odstraněny. Přines svoji Bibli a podíváme se, co nám o tom říká Bůh.“

Pomalu a zřetelně četla pak matka ze 44. kapitoly proroka Izaiáše: „Zahladim jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákoť hřichy tvé“ (pozn. — v jiných překladech je: „Zahladil jsem...“). A dále: „Budou-li hřichy vaše jako červi dvakrát zbarvený, jako sníh zbělejí; budou-li červeni jako šarlat, jako vlna budou“ (Iz 1:18).

Přel. D. O.

Coraz hlbšie

Bol čas, keď som si myslel, že dary Božie sú poukladané na poličkách jeden nad druhým, čoraz výšie. Domnieval som sa, že musím vysoko duchovne vystúpiť, a potom tie dary ľahko dosiahnem. Pozdejšie som prišiel na to, že Božie dary sa nachádzajú na policiach poukladané jeden pod druhým. Preto sa nemám pozdvihovať, ale sa zohýbať čoraz nižšie. Takto ziskam tie najväčšie Božie dary.

-jv

OZNAMENÍ ADMINISTRACE

Od 1. 1. 1973 vstoupí v platnosť povinné používání **POŠTOVNÍCH SMEROVACICH ČISEL**. Abychom si mohli připravit adresy s těmito čísly, prosíme naléhavě naše čtenáře, abyste nám do administrace v co nejkratší době oznamili, pod kterou poštu Vaše místo bydliště patří. Správné číslo si už vyhledáme sami.

Děkujeme!

POZNÁTE 1. KNIHU SAMUELOVU?

1. Koľko mala Anna detí:
a) len Samuela,
b) tri,
c) šest.
2. Na koľké zavolanie sa ozval Samuel Hosподinovi:
a) tretie,
b) štvrté,
c) piate.
3. Ako zomrel Eli:
a) prebodenutím,
b) pádom,
c) prirodzene.
4. Boh Filištincov, kde bola truhla Božia, sa volá:
a) Dágón,
b) Elkron,
c) Bágón.
5. Ako bil Boh Filiština za truhlu Božiu:
a) stratou prvorodených,
b) slepotou,
c) vredmi.
6. Ako dňo bola truhla Božia u Filiština:
a) 2,7 roka,
b) 7 mesiacov,
c) 1,4 roka.
7. Koľko ludi pobil Boh z Béťšemaša:
a) 70,
b) 300,
c) 10.
8. Izrael kráľa mať:
a) potreboval,
b) chcel,
c) Hosподin to nariadil.
9. Saulov otec sa volal:
a) Kiš,
b) Kam,
c) Piš.
10. Saul bol za kráľa zvolený v:
a) Bezeku,
b) Gilgale,
c) Micpe.
11. Čoho sa týkala nezmyselná Saulova prísaha:
a) nedotknúť sa tej noci ženy,
12. Meno Saulovej ženy bolo:
a) Ahúra,
b) Achnamet,
c) Achinoam.
13. Saulova staršia dcéra sa volala:
a) Mérab,
b) Moren,
c) Muran.
14. Meno veliteľa Saulovho vojska:
a) Abner,
b) Abiel,
c) Ahmen.
15. Koho Samuel rozsekal na kusy:
a) Amalecha,
b) nikoho,
c) Agaga.
16. Koľkých mal Dávid bratov:
a) osem,
b) šest
c) sedem.
17. Keď Samuel pomazal Dávida, odišiel do:
a) Rámy,
b) Gabe,
c) Michmas.
18. Filištín Goliáš bol z:
a) Sochom,
b) Béť-ávem,
c) Gátu.
19. Najstarší Dávidov brat bol:
a) Elíáb,
b) Elmon,
c) Abiel.
20. Ako sa volala prvá Dávidova žena:
a) Milka,
b) Moren,
c) Míchal.
21. Kto spustil oblokom Dávida pred Saulom:
a) strýc Dávidov,
b) Míchal - dcéra Saulová,
c) Jonatán.
22. „Je nemocný“ — kto to povedal Saulovým poslom, keď prišli pre Dávida:
a) Dávidova žena,

- b) Dávidov služobník,
c) Jonatán.
23. Koho posal Jonatán do mesta so zbraňmi, skôr ako sa stretol s Dávidom:
a) veliteľa svojho vojska,
b) chlapca,
c) sluhu.
24. Dávid po rozlúčke s Jonatánom išiel ku:
a) svojmu švagrovi,
b) sudcovi Keilovi,
c) Achimelechovi.
25. Kto to bol Achiš:
a) posol od Saula,
b) kráľ mesta,
c) Saulov príbuzný.
26. Do jaskyne Adullam utiekol Dávid pred smrťou z mesta:
a) Ráma,
b) Telalme,
c) Gát.
27. Kto osočil pred Saulom Achimelecha:
a) veliteľ jeho vojska,
b) Doeg Edomský,
c) Achitáb.
28. Kto pobil Achimelecha i celý dom jeho otca:
a) Doeg Edomský,
b) veliteľ vojska,
c) Gánon Fliebel.
29. Kto sa zachránil z Achimelechovej rodiny:
a) jeho synovec,
b) švagriniá,
c) jeho syn.
30. Miesto nazvané „Skalou rozdelenia“ dotýka sa:
a) Saula a Achimelecha,
- b) Ráme,
c) Jabeši.

Odpovědi zašlete na adresu Petr Slepánek, Mánesova 28, Prostějov — do 14 dnů po obdržení časopisu.

Odpovědi na otázky 4. čísla:

LIŠTOVKA

Stryček si dělá tento veršíček:
BOHA SE BOJ, PŘIKÁZÁNÍ JEHO OSTRIHEJ, NEBO NA TOM VŠECKO
ČLOVĚKU ZÁLEŽÍ

Kaz 1:3

TAJENKA biblické křížovky zní:

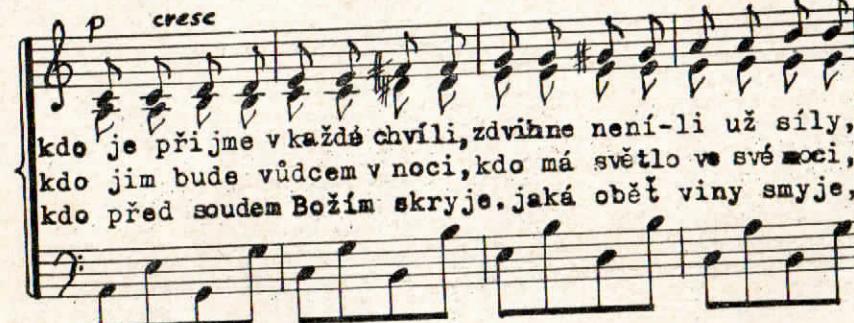
NECHCEME, ABY TENTO KRALOVAL NAD NÁMI

Odměny za správné vyuštění hádanek 4. čísla obdrží:

1. Ján Vaňaťko, Bratislava
2. Manželé Elederovi, Brno
3. Květa Binarová, Nový Bohumín

16. KDYŽ SE LIDÉ ZAMÝŠLEJÍ

1. Když se lidé zamýšlejí, jistotu kde hledat mají,
2. Když se lidé vyptávají, kudy vede cesta k ráji,
3. Když se lidé obávají, na ko-ho se odvolají,

kdo je přijme v každé chvíli, zdvihne není-li už síly,
kdo jim bude vůdcem v noci, kdo má světlo ve své moci,
kdo před soudem Božím skryje. jaká oběť viny smyje,
1-3. radostně jim odpo-vím, že to vím, že to vím,

protože Ti, Bože, patřit smím.
neboť s Tebou, Bože, kráčet smím.
protože Ti, Bože, patřit smím.

Slova
JANA BUBELKOVÁ
Melodie a harm.
IVAN VALENTA
Český překlad
MIROSLAV VENC